

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρ-
νησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυ-
ρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μου».

ΒΑΣ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 15 - ΤΗΛ. 32.27.874 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΙΜΙΣΚΗ 10 - ΤΗΛ. 226.333 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

· Ἄγαπητοὶ νῦν τέκνα τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὐπω ἐφανερώθη τι ἐσόμεθα. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῆ, ὁμοιοὶ, αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτόν, καθὼς ἐστι. »Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ, ἀγνίζει νεαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι».

«Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἢ ἁμαρτία ἐστὶν ἢ ἀνομία· καὶ οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἁμαρτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἔστι. Πᾶς ὁ ἐν Αὐτῷ μένων, οὐχ ἁμαρτάνει. Πᾶς ὁ ἁμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν, αὐτόν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν. »Τεκνία μηδεὶς πλανάτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ὀδίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος ὀδίκαιός ἐστιν. Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστὶν ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. Εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ὕψι γεννηταί. Ἐν τούτῳ φανερά ἐστι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ», (Ἐπιστολὴ α'. Ἰωάννου, κεφάλαιον 3, στίχ. 4 - 11).

Τὸ παρὸν βιβλιάριον κατὰ πρῶτον μετεγλωττίσθη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν εἰς Γερμανικὴν διάλεκτον, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Ρωσικὴν, ἐξ αὐτῆς δὲ μετεφράσθη μέ τινας προσθαφαιρέσεις καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τὸ ὁποῖον μετωνομάσθη ὡς καὶ πάλαι *Πνευματικὸς Καθρέτης* εἰς τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς Χριστιανός, ὅστις ζητεῖ τὴν ἰδίαν του σωτηρίαν, δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ γνωρίσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του, καὶ οὕτω νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Αὐτὸς ὁ Καθρέπτης παριστάνει σαφέστατα, τὸν μὲν διάβολον αἴτιον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς

ὑποδουλώσεως τοῦ πνεύματος, τὸν δὲ θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν αἷτιον τῆς ἐναρέτου πολιτείας, χορηγὸν τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ δοτῆρα τοῦ μακαρισμοῦ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ αὐτοῦ ἀπόστολοι μᾶς διδάσκουσι σαφῶς, ὅτι καθὼς ὁ Θεὸς ἔχει τὴν Βασιλείαν του εἰς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ταπεινούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνοικῶν ὡς εἰς ναὸν αὐτοῦ, ζωοποιεῖ αὐτούς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθαρίζει, ἀγιάζει, καὶ πληροῖ αὐτούς θείας δυνάμεως, εἰρήνης οὐρανίου καὶ αἰωνίου ζωῆς, οὕτω καὶ ὁ Σατανᾶς, ἔχει τὴν ἐπιρροήν του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ὑπερηφάνους, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὅλως κακία, τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ εἰς τοὺς ὁπαδούς του καὶ ἀφ' οὗ κατοικήσῃ εἰς αὐτούς, τοὺς ἀποκαθιστᾷ ἀθλίους καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι «ἐν τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου, καὶ ἀπῆλθεν ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρων αὐτά, ἐστὶν ὁ διάβολος». (Ματθ. κεφ. ιγ. στίχ. 25 καὶ 39)

Ποῖος Χριστιανὸς ἠμπορεῖ ν' ἀπαρνηθῇ τὸν σπορέα τῶν ζιζανίων; οὐδεὶς! ὅστις ὁμῶς ἀρνεῖται καὶ λέγει ὅτι δὲν ὑπάρχει διάβολος, οὗτος ἀποδεικνύεται πρῶτον ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς, καὶ δεύτερον, ὅτι εἶναι δεδουλωμένος ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ δὲν αἰσθάνεται ποῖος τὸν ἐξουσιάζει. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους· «ὕμεις ἐκ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ διαβόλου ἐστέ· καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνός ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ, ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ». (Ἰωάν. κεφ. η'. στίχ. 44)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει ὅτι, «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσίους Κεφ. στ'. στίχ. 12).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ νὰ μὴ πιστεύῃ τις τὸ Ἱερὸν

Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ διαβόλου καὶ τυφλωσις διαβολικὴ; καὶ πῶς ὄχι; ὁ διάβολος βέβαια τυφλώνει καὶ αὐτόν, καθὼς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων εἰς τὸ «μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐσιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (πρὸς Κοριν. β' κεφ. δ. στίχ. 4.)

Ὁ Σατανᾶς λοιπὸν κατοικεῖ καὶ ἐνεργεῖ εἰς τοὺς ἀπίστους καὶ ἁμαρτωλοὺς, ὡς ἄνωθεν εἴρηται· οἱ ἀσεβεῖς κατὰ τὸν Ἀπόστολον, νεκροὶ εἰσι τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν, καὶ οὗτοι εἰσιν οἱ περιπατοῦντες κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας (Ἐφ. κεφ. β' στίχ. 2). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Σατανᾶς εἶναι ἀντίπαλος τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ταπεινῶν· ὅθεν «νήψατε, λέγει, καὶ γρηγορήσατε ὅτι ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα κατακίη, ἀντίστητε αὐτῷ στερεοὶ τῇ πίστει». (Πέτρου Κεφ. ε'. στ. 8. 9.)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐστὶν ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην. (Ἀποκ. κεφ. ιβ'. στίχ. 9), αὐτὸς εἶναι τὸ αἷτιον τῆς ἁμαρτίας, καθότι ἀπ' ἀρχῆς αὐτὸς ἤμαρτεν. Ἐπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἁμαρτία καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος· ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. (Ἰωάν. α' κεφ. γ' στ'. 8.)

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος γράφει, συμβουλεύων ταῦτα «ὑποτάγητε τῷ Θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν» (Ἰάκ. κεφ. δ'. στιχ. 7.)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐξουσίαν ὥστε ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια, καὶ πατεῖν ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. (Ματθ. κεφ. ι'. στίχ. 8. Λουκ. κεφ. ι'. στίχ. 19.) Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προβάλλει τὰ ὄπλα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα ἠμποροῦμεν νὰ ἀνθιστάμεθα τῷ πονηρῷ καὶ σβύνωμεν πάντα τὰ πεφυρακτωμένα βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα. (Ἐφ. κεφ. στ'. στίχ. 13). Ὅστις λοιπὸν πι-

στεύει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶναυ-
τοῦ ἀποστόλων, δὲν θέλει διστάσει εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ καρδία
τοῦ ἀνθρώπου ἢ ναὸς Θεοῦ γίνεται, ἢ κατοικητήριον τοῦ
Σατανᾶ. Ἐπειδὴ καθὼς ὁ Θεὸς καὶ ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Ἰ-
ησοῦς Χριστὸς, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατοικοῦσι καὶ ἐ-
νεργοῦσιν εἰς τοὺς πιστοὺς, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Σατανᾶς
ἐκπληροῖ τὰ ἔργα του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς κατε-
ξουσιάζει.

Αὗται αἱ ἀλήθειαι τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὰς ὁποίας
δέχεται ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, φανερὰ φαίνονται
εἰς τὸ παρὸν βιβλιᾶριον καὶ σαφηνίζονται μὲ 10 ἰχνογρα-
φίας, ἵνα ἀπομακρύνωνται μὲν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς ἁμαρ-
τίας καὶ δουλείας τοῦ Σατανᾶ, στηρίζωνται δὲ πρὸς τὴν
πίστιν καὶ εὐσέβειαν. Ἐκάστη Ἰχνογραφία παριστάνει τὴν
καρδίαν μὲ πρόσωπον· διότι καθὼς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον
εἶναι ὡς καθρέπτης τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἐμφαίνει,
ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας, εἰς τὴν
ὁποίαν εὐρίσκεται καλὸν τι ἢ κακόν, τοιουτοτρόπως καὶ
ἀπὸ τὴν καρδίαν ἠμπορεῖ τις νὰ κρίνη περὶ τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ ὁποίας ψυχῆς εἶναι. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς κάθε Ἰχνο-
γραφίαν παρατηρεῖς, ὡ φιλαναγνώστα, τὴν ἰδικὴν σου καρ-
δίαν, δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικόν σου, διὰ νὰ δοκιμάσης εἰς
ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεσαι, καὶ ποῖος εἶναι Κύριος ἐν σοὶ
ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἢ ὁ Σατανᾶς; ἄρά γε τοῦ Θεοῦ ἡ βα-
σιλεία εὐρίσκεται ἐντός σου, ἢ ἡ ἐπίρροια τοῦ διαβόλου;
δοῦλος εἶσαι τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ, ἢ ἐλεύθερον
τέκνον τοῦ Θεοῦ; μὴ ἀδιαφορήσης εἰς αὐτά, ἀλλὰ ὁμολό-
γησον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μὲ ἐλικρίνειαν,
καὶ καθαρὰν καρδίαν, τί καὶ πῶς εὐρίσκεις τὴν καρδίαν σου
Σὺ παρίστασαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐξετάζει καρδίας
καὶ νεφρούς, ὅστις τὰ πάντα βλέπει καὶ γινώσκει, καὶ ἀπὸ
τὸν ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ κρυβῆς, ὥστε νὰ μὴ σὲ εὔρη.
Ἐὰν εὔρης εἰς τὸν ἑαυτὸν σου τὴν ἁμαρτίαν, μετανόη-
σον δι' αὐτήν, ὁμολόγησον εἰλικρινῶς τὰς ἁμαρτίας σου ἐνώ-
πιον τοῦ Πνευματικοῦ σου Πατρὸς καὶ ἐπίστρεψον πρὸς τὸν
Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς ἐπίσης διὰ σὲ ἦλθεν εἰς τὸν κό-

— —

σμον, και δια σε ηφανισε τα εργα του διαβολου. Αυτος ερρυσατο σε της εξουσιας του σκοτους, και σε μετεστησεν εις την βασιλειαν αυτου. (Κολ. κεφ. α'. στιχ. 13.) Αυτος επισης διδει και εις σε δυναμιν και εξουσιαν του να πατης επανω ὄφρων και σκορπιων ητοι, των ιοβολων δαιμόνων, και να μη δουλεύης πλέον εις την αμαρτιαν. Αυτος δυναται να σε ελευθερώση, και συ ὄντως ελεύθερος εση. (Ιωάν. κεφ. η'. στιχ. 36) Και λοιπον ενδύθητι την πανοπλιαν δια να πολεμης τον διάβολον, την σάρκα, τον κόσμον και την αμαρτιαν, και εντύπωσον εις την καρδιαν σου την εν τῇ β'. επιστολῇ προς τους Θεσσαλονικεις παραμυθητικην μέν, αλλά φρικτην πρόσκλησιν του Αποστόλου Παύλου, ὅστις λέγει· «υπομονήν ἔχετε κί πιστην ἐν πᾶσι τοῖς
»διωγμοῖς ὑμῶν και θλίψεσιν, αἷς ἀνέχεσθε Ἐσται γάρ ἡ
»δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς
»βασιλείας τοῦ Θεοῦ. ὑπὲρ ἧς πάσχετε. Εἶπερ δίκαιον παρὰ
»Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλίψιν. και ὑμῖν
»τοῖς θλιβομένοις ἀνεσιν μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἀποκαλύψει
»τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπὸ οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως
»αὐτοῦ ἐν πυρὶ φλογός διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι
»Θεόν, και τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου
»ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἵτινες δίκην τίσουσιν, ὄλεθρον
»αἰώνιον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου και ἀπὸ δόξης τῆς
»ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἀγίοις αὐ-
»τοῦ, και θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ». (Β' Θεσσαλ. κεφ α'. στιχ 4 ἕως 10).

ΠΙΘΟΣ ΤΟΝ ΑΝ' ΑΓΝΩΣΤΗΝ

Ἄναγνώσται! Ὁ ἄνθρωπος ἀκαταπαύστως ταλαιπωρεῖται ζητῶν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Καὶ ὁμως εἶναι βέβαιον ὅτι πάντοτε ἀπομακρύνεται ταύτης. Τίς λοιπὸν ἢ αἰτία τῆς τοσαύτης μωρᾶς ἀποπλανήσεώς του; Ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀνοησία αὐτοῦ!

Ὁ μὲν ζητεῖ τὴν εὐδαιμονίαν του εἰς τὸν πλοῦτον, ὁ δὲ εἰς τὴν δόξαν, ὁ δὲ εἰς τὰ μεγαλεῖα, ἄλλος εἰς φυσικὰ προτερήματα, καὶ ὁ μωρότερος εἰς τὴν ἀλαζονείαν, εἰς τὴν ἀπάτην, εἰς τὴν ἀρπαγὴν, εἰς τὴν κακουργίαν! ἐνῶ ἡ πολυζήτητος αὕτη καὶ ἐρασμία θεὰ δὲν δύναται νὰ ἐνοικήσῃ εἰμὴ εἰς τὴν γαληνιαίαν καὶ ἐνάρετον καὶ εὐσεβῆ ψυχὴν.

Ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς ἐνέλαβεν εἰς τὸ ἐνθρώπινον γένος, ὡς καὶ εἰς ἅπασαν τὴν ζωτικὴν φύσιν φυσικὰς τινὰς διαφοράς, ἢ μᾶλλον ἀνισότητος αἰτινες εἶναι φυσικαί, ὀργανικαὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν ἡμετέραν θέησιν.

Ὁ εἰς εἶνε ἰσχυρός, ὁ ἄλλος ἀδύνατος, ὁ τρίτος εὐφυής, ὁ τέταρτος μικρόνους, ὁ πέμπτος τολμηρὸς, ὁ ἕκτος δεινός, ὁ ἕβδομος ὠροῖος εὐσχημος καὶ ὁ ὄγδοος εὐσχημος. Αἱ διαφοραὶ αὗται λέγονται Ποικιλίαι, ἢ δὲ πέρας ἡμῶν ποικιλία ἀπάντων τούτων τῶν φαινομένων εἶνε κείνο, τὸ ὁποῖον καλεῖται ΚΟΣΜΟΣ.

Ὡς ἔργον λοιπὸν θεῖον, ὡς μὴ ἐξαρτωμένην ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ποικιλίαν αὐτὴν ἢ διαφοράν, ἢ ἀνισότητα, χρεωστούμεν νὰ τὴν ἀποδεχώμεθα εὐχαρίστως καὶ ἀγογγύστως δοξάζοντες τὸν πάνσοπον Δημιουργὸν τοῦ Παντός.

Ἀλλά, δὲν παρατηρεῖς ὅτι τὰ προτερήματα εἶνε πάντοτε σχετικὰ μὲ τὰ ἐλαττώματα ὅτι ὁ ἔχων προτέρημα τι, ἔχει ἀμέσως καὶ τὸ ἐλάττωμά του, εἴτε ἠθικὸν εἴτε μὴ, ὅτι πολλάκις οἱ ἔχοντες τὰ μεγαλήτερα προτερήματα εἶναι ὑποκείμενοι, ἢ μᾶλλον δεδουλωμένοι εἰς μεγάλα καὶ σκληρὰ ἐλαττώματα! καὶ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀκαταπαύστως κυματίζεται μεταξὺ ἀρετῶν καὶ κακιῶν, μεταξὺ προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων; Ἐπειτα λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτιῶν ὅτι ὀφείλωμεν νὰ ἦμεθα μετριοί, εἰρηγικοί, συμπαθεῖς καὶ δι-

και οι προς ἀλλήλους, και προ πάντων να ευχαριστώμεθα εις την παροῦσαν ἡμῶν κατάστασιν, και εις πᾶν ὅ,τι αἱ δυνάμεις και προσπάθειαι ἡμῶν δύνανται να μᾶς προμηθεύσωσιν.

Ἄνθρωπός τις εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ μέγαν και ἕξοχον νοῦν, τὸν ὁποῖον καλλιεργήσας και συντροφεύσας μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, ἠξιώθη ὑψηλῶν θέσεων και μεγάλων τιμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ· ὁποῖον λόγον ἔχω ἐγώ, ὅστις ἐκ φύσεως ἔχω περιορισμένον νοῦν και μὴ ἐπιδεκτικὸν οὐδεμιᾶς καλλιεργείας, να μισῶ αὐτόν; Δὲν εἶναι μορῖα τὸ να ζητῶ, να ἕξομοιοῦμαι μὲ τὸν τοιοῦτον, ἐνῶ φυσικῶς εἶναι ἀδύνατον; Ἄλλος πάλιν πλουτισθεὶς διὰ τῆς Ικανότητος, ἢ ἀπὸ κληρονομίας τινός, ἕξοδεύει ἀδρῶς, σπαταλᾷ και τρέχει ὀρμητικῶς πρὸς τὴν ὀλεθρίαν πολυτέλειαν. Μιμούμενος λοιπὸν και ἐγὼ ἦν τοσοῦτον φθοροποιὸν σπατάλην και πολυτέλειαν, δὲν θέλω ἀφεύκτως φέρει εις ἑμαυτὸν τὴν σκληρὰν και ἀνοικονόμητον δυστυχίαν;

Ἀπωθῶν ὁμως ἀφ' ἐνός μὲν τὴν τοιαύτην οἴησιν, δὲν ἕξευτελίζω ἀφ' ἐτέρου ἑμαυτόν, οὐδὲ λογίζομαι ἔμπροσθεν αὐτῶν καταφρονητέος. Καθότι ἄνθρωποι και αὐτοὶ εἶναι ὑποκείμενοι εις τοὺς αὐτοὺς μὲ ἐμὲ νόμους τῆς φύσεως και δημιουργημένοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κτίστου, και μὲ τὰς αὐτὰς χρείας και ἀδυναμίας.

Ἄν ἐγὼ ἔχω χρείαν τοῦ ἀργυρίου ἢ τῆς καλῆς των διοικήσεως, ἔχουν ὁμως και αὐτοὶ ἀφευκτον χρείαν τοῦ κόπου τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς βιομηχανίας μου. Ἴδου ὁ φυσικὸς και ὀρθὸς και ἀναντίρρητος λόγος, ὃ ἀναγνῶστα! διὰ τὸν ὁποῖον ἢ «Ἀνάγκη και ἢ Τιμή», εἶνε πράγματα ἀμοιβαῖα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, και διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποτε δύναται ὁποιασδήποτε θέσεως και ἂν ἤθελεν εἰσθαι, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὁμοειδῆ του ἀνθρώπον, να εἴπη «Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην σου! σὲ καταφρονῶ!»

Ὅταν ὁμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύνασαι ἀφεύκτως και αὐθορμήτως να ἔχης παραβιάζεις σὺ αὐτὸς ἔρπων εις τὴν κολακείαν και χαμέρπειαν, ὅταν καταφρονῆς αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς διδομένης, ἀναξίως εις αὐτοὺς τιμῆς, ὅταν λέγω ἀπερισκέπτως καταθαιβεῖσαι πρὸς ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, τὸ

ὅποια νομίζεις ἔμπροσθέν σου μεγάλα καὶ περιβλεπτα, καὶ τὰ ὅποια σὲ θεωροῦσι πάντοτε μὲ καταφρονητικὸν βλέμμα, τότε τίς σοῦ πταίει, ὦ ἄνθρωπε, ὁ κόσμος ἢ ἡ τύχη; Δὲν εἶνε τοῦτο παχυλὴ ἄγνοια καὶ ἀνοησία

Θέλεις ὦ ἀναγνώστα, νὰ ζήσης εὐτυχῆς εἰς τὸν κόσμον, Θήρσει τὴν ἀλήθειαν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλοπονίαν καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι διὰ τῶν τριῶν τούτων προτερημάτων δύνασαι ἀπανταχοῦ νὰ ζῆς εὐτυχῆς. Μὴ ἀμφίβαλλε ποσῶς, ὅτι δι' αὐτῶν θέλεις ἀποκτήσει εἰς τὸν κόσμον εἰλικρινεῖς φίλους, καλοὺς προστάτας, καὶ γενναίους βοηθοὺς καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς ζωῆς σου. Τὰ δὲ προτερήματα ταῦτα καλιεργούμενα σταθερῶς καὶ φρονίμως, γεννῶσιν εἰς τὴν καρδίαν τὰς ἐξόχους ἐκείνας καὶ θείας ἀρετάς, αἵτινες ἀνδρίζουσι τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς ὁποίας συνήθως καλοῦμεν Φιλοτιμίαν καὶ Ἀρετὴν.

Ὁ φιλότιμος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, εἴτε πλούσιος εἶναι εἴτε πτωχός, εἴτε ἄρχων εἴτε ἀρχόμενος, εἴτε τιμώμενος εἴτε μὴ, θεωρεῖ πάντοτε μὲ μετριοφροσύνην τὴν παροῦσαν κατάστασίν του, προβλέπει τὰς συνεχεῖς καὶ ἀμετατρέπτοις μεταβολὰς τῆς τύχης, δὲν κολακεύει ποτὲ ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ, δὲν ἐξευτελίζεται εἰς κανένα, συμμορφοῦται μὲ πάντα τὰ κατὰ ἀποφεύγων τὰ κακὰ μετὰ σπουδῆς καὶ συνέσεως θηρεύει σταθερῶς καὶ ἐπιμόνως τὸ εὐτυχὲς μέλλον του, ἀντιμαχόμενος γενναίως πρὸς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης καὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων· καὶ τέλος πάντων, ἀνατείνει καθημέραν ἀθώας χειρὸς πρὸς τὸν Ὑψιστον, δοξάζων Αὐτὸν διὰ τὰς ἀφύθονους εὐεργεσίας τὰς ὁποίας ἀπαύστως ἐπιδαψιλεύει εἰς τὰ δημιουργήματα αὐτοῦ.

Βλέπε, ὦ ἀναγνώστα! Βλέπε τὸ τέρας αὐτὸ εἰς τὰς Ἰχνογραφίας 1ην καὶ 6ην, τὸ ὅποιον τὰ θηριώδη πάθη, μετασχηματισθέντα εἰς πραγματικὰ θηρία, κατασπαράτουσι καὶ καταξοσχίζουσι τὴν καρδίαν του! Συλλογίσου, ὅτι ἡ κατάκρισις τῆς Κοινωνίας, οἱ Νόμοι, ἡ Συνείδησις καὶ ἡ θεία ὄργη καταδιώκουσιν ἀφ' ἐτέρου τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅπου ἂν ὑπάγῃ ὅπου ἂν σταθῇ. Ὡστε θεωρῶν τὴν ζωὴν καὶ τὸ τέλος τῶν διεφθαρμένων καὶ κακῶν ἀνθρώ-

πων δύνασαι νὰ χειραγωγήσης ἑαυτὸν εἰς τὸ μέλων σου στάδιον. Τρία εἶναι τὰ κύρια μέσα τῆς συμμορφώσεως καὶ ὀρθωβατήσεως τοῦ ἀνθρώπου· ἡ ἀνατροφή, τὰ καλὰ παραδείγματα, καὶ ἡ μελέτη τῶν καλῶν βιβλίων.

Ὡς ἐν κατάλληλον καὶ ἰσχυρὸν βοήθημα πρὸς τὸν σκοπὸν ἐνόμισα, ὧ ἀναγνώστα, τὸ παρὸν βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον, καὶ ἐξέδωκα πρὸς κοινὴν τοῖς πᾶσιν ὠφέλειαν. Σπούδαζε λοιπὸν προσεκτικῶς καὶ ἀδιακόπως αὐτό, βέβαιως ὧν διὰ θέλεις εὐρεῖ ἰσχυροὺς λόγους, οἵτινες νὰ σὲ ἀποτρέπωσιν ἀπὸ τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ὁ Ἐκδότης

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Α΄.

Ἀπεικόνισμα τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως
ἡμαρτωλοῦ, ὅστις, ἀφίνει τὴν καρδίαν
αὐτοῦ νὰ κυριεύηται ὑπὸ τοῦ
διαβόλου.

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Α.

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου,
ὅστις εἶναι ὑπόδουλος τῆς ἁμαρτίας, καὶ
πραχῶρεξ ὥστε νὰ κυριεύῃ τὴν
καρδίαν τοῦ ὁ Διάβολος.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν εὐρίσκεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις εἶνε προσηλωμένος εἰς τὰς τρυφὰς τοῦ κόσμου, καὶ διάγει ἐν ἁμαρτίαις κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τοῖς ἀπειθείας. (Ἐφεσ. κεφ. β'. στίχ. 2). Τὸ πρόσωπόν του παριστάνει τὴν ἀδιαφορίαν· ὅθεν αὐτός, ἐπειδὴ ὄχι μόνον δὲν φοβεῖται τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν λογίζεται ὡς ἁμαρτίαν, διὰ τοῦτο συγχωρεῖ εἰς τὸν ἑαυτὸν του πᾶν ὅτι ἡ κακὴ του καρδία ἠθέλην ἐπιθυμήσει. Ὅθεν ζῆ ἀμερίμνως, μὴ συλλογιζόμενος καθόλου περὶ Θεοῦ, ἢ περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, μήτε περὶ τῆς φοβερᾶς κρίσεως. Εἰς τὴν καρδίαν του κατοικεῖ ὁ διάβολος μὲ τὰ τάγματά του, ἡγουν μὲ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα παριστάνονται ἐν εἴδει τῶν ἑπτὰ ἀκολουθῶν ζώων.—Α'. τὸ πτηνὸν ὀνομαζόμενον Ταῶς (παγῶνι) τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει μὲ τὰ ἀπλωμένα καὶ λαμπρὰ πτερά του ὅλα τὰ ἄλλα πτηνά, παριστάνει τὴν ὑπεριφάνειαν καὶ ἀλαζονίαν, ἡ ὁποία ρίπτει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν φιλαυτίαν ἐνεκα μερικῶν προτερημάτων αὐτῶν, καθὼς εἶναι παραδείγματος χάριν αἱ ἀξιότητες, ὁ πλοῦτος, τὸ κάλλος καὶ τὰ ἀξιώματα.

τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ ἔλαρον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς νὰ ἦναι διόλου ἄξιοι, ὁμῶς ὑψώνουσι τὸν ἑαυτὸν των ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἄλλους, φανταζόμενοι ὅτι αὐτοὶ μὲ τὰς τοιαύτας χάριτας, τὰς ὁποίας ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός, ὑπερβαίνουν τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσι δίκαιον νὰ ἐξευτελίξωσι νὰ περιφρονῶσι καὶ μάλιστα νὰ τυραννῶσιν αὐτούς—**Β**'. Ὁ Τράγος εἶναι ζῷον ἀσελγὲς καὶ βρωμερόν, σημαίνει δὲ τὴν ἀσωτίαν καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν—**Γ**'. Ὁ Χοῖρος σημαίνει τὴν ἀκρασίαν, ἢ τὴν γαστρομαργίαν καὶ μέθην. **Δ**'. Ὁ Βάτραχος, ὁ ὁποῖος τρέφεται ἀπὸ τὸ χῶμα, δεικνύει τὴν φιλαργυρίαν, ἢ ὁποία παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὀρμῶσι μὲ ἀπληστον καρδίαν πρὸς ἀπόκτησιν τῶν προσκαιρῶν ἀγαθῶν, καὶ μὲ τοῦτο τραματίζει τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων.—**Ε**'. Ὁ Ὄφις, τὸ ὄργανον τοῦ διαβόλου, ὅστις ἠπάτησε καὶ διέστρεψε τοὺς προπάτοράς μας, φθονῶν τὴν εὐδαιμονίαν των, δηλοῖ καθ' αὐτὸ τὸν φθόνον, καὶ τὴν ἐπιθελοκακίαν.—**Σ**'. Ἡ Τίγρις, τὸ κάκιστον καὶ ἀγριώτατον ὄλον τῶν ἄλλων θηρίων, σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ ἐκδικήσιν, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ κάμνωσιν ἐκεῖνα, ὅσα εἶναι ἴδια μόνον αὐτῶν τῶν ἀγρίων.—**Ζ**'. Ἡ Χελώνη, ἢ ὁποία ἀργὰ κινεῖται, παριστάνει τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, αἱ ὁποῖαι ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πᾶσαν κλίσιν καὶ προθυμίαν εἰς τὸ καλόν, καὶ κάμνουσιν αὐτοὺς νὰ ἀποστρέφονται τὴν Προσοχὴν, ἣτις εἶναι ἢ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἄγουσα ὁδός.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν καρδίαν του, πλήν δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ προβάλλῃ εἰς αὐτὸν τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἐλέη του, τὰ ὁποῖα δηλοῖ ἢ τριγύρω τῆς καρδίας φλόξ. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν του, καθότι αὐτὴ εἶναι πλήρης βδελυγμάτων τῆς ἁμαρτίας, καὶ εὐρίσκεται ὅπως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ· ἢ χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ σχηματιζομένη ἐνταῦθα (καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἰχνογραφ.) εἰς εἶδος Ἄγγελου, ἀγωνίζεται ὡσαύτως νὰ ἐγείρῃ τὸν ἁμαρτωλὸν μὲ τὸν λόγον τοῦ

Θεοῦ καὶ ἄλλους τρόπους. Αὐτὸς ὁμως δὲν ἔρχεται εἰς αἴσθησιν, καὶ τίποτε δὲν κεντᾶ τὴν καρδίαν του, ἐπειδὴ αὐτὸς παντελῶς ἐκωφώθη καὶ ἐπεδόθη εἰς ἡδονάς, τὰς ὁποίας μισεῖ ὁ Θεός. Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ φοβερὰ καὶ ἐλεεινὴ κατάστασις τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις διάγει κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου· ἄχ! πόσοι ἄνθρωποι ζῶσιν εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν μετὰ τόσην ἀφροντισίαν, ὡς νὰ μὴ εὐρίσκωνται οὐδὲ εἰς παραμικρὸν κίνδυνον! αὐτοὶ ὀνομάζονται μὲν χριστιανοί, εἶναι δὲ ὑπόδουλοι τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου. Αὐτοὶ ἔχουσι τὸ ὄνομα ὅτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ νεκροὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον. (Ἀποκάλυψις Κεφ. γ'. στίχ. 1), οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ ἀναστηθῶσι ψυχικῶς, νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν, νὰ ἀποτινάξωσι τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ ζῶσιν ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἀληθοῦς ἐξομολογήσεως πρὸς τὸν Πνευματικὸν αὐτῶν ὡς πατέρα διάγοντες τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐναρέτως, κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου δεόμενοι διὰ παντὸς πρὸς τὸν Θεόν.

ΕΥΧΗ

Ἐλεημονητικώτατε Θεὲ καὶ Σῶτερ ἐπίβλεψον με τὸ
δμμα τῆς ἀνεικάστου Σου εὐσπλαγχνίας εἰς τὴν ἀθλίαν
κατάστασιν τῆς ἁμαρτωλῆς καρδίας μου! φώτισον τοὺς
τῆς διανοίας μου ὀφθαλμούς, με τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἐπου-
ρανίου σου φωτός· ἐπίχεε φῶς εἰς τὸ σκότος μου διὰ νὰ
γνωρίσω σαφῶς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας μου, καὶ
δώρησαι μοι τὴν χάριν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ὅλος ἀπὸ παν-
τὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον μοὶ προσκολλᾶται εἰς ταύτην
τὴν ἀθλίαν ζωὴν· φύλαξόν με, Παντοδύναμε Σῶτερ! διὰ
νὰ παραδώσω ποτὲ θεληματικῶς εἰς διάβολον τὴν καρ-
δίαν μου εἰς κατοίκησίν του, παραβαίνων τὰς θείας σου
ἐντολάς, φοβησόν με καὶ ἔμβαλε εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ὅτι
ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας, τέκνον
τοῦ διαβόλου, ὅτι ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν. Ἐπειδὴ ὅσον
περιπίπτω εἰς τὰς ἁμαρτίας, τόσον καὶ τὰ πονηρὰ καὶ
ἀκάθαρτα Πνεύματα γεμίζουσι καὶ μολύνουσι τὴν καρ-
δίαν μου. Σὺ Κύριε, καὶ ποιητὰ τοῦ κόσμου, ἔκτισας
τὴν καρδίαν μου διὰ τὸν ἑαυτὸν Σου, καὶ ἐδιώρισας αὐ-
τὴν εἰς κατοικητήριόν Σου· πῶς λοιπὸν δύναμαι ἐγὼ νὰ
τὴν παραδώσω εἰς τὸν Σατανᾶν, διὰ νὰ τὴν κάμη φάτ-
νην του; λύτρωσόν με, Παντοδύναμε, ἀπὸ τὴν δυνα-
στείαν τοῦ Σατανᾶ! καθάρισόν με ἀπὸ τὴν βδελυρίαν
τῆς ἁμαρτίας! καθάρισον τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ ἀκάθαρτον
καρδίαν μου, καὶ κτίσον ἐν ἑμοὶ εὐάρεστόν Σου μονὴν
πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγιωτάτου Σου ὀνόματος Ἰησοῦ
Χριστοῦ, πρεσβείαις τῆς παναχράντου Σου Μητρὸς, Δεσ-
ποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ
πάντων τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Β΄.

Ἀπεικόνισμα τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως
τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἄρχεται νὰ μετα-
νοῆ, καὶ ἀπομακρύνεται
τῆς ἁμαρτίας.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Β.

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἀρχίζει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Ὅταν ὁ ἁμαρτωλὸς ἐξομολογηθῇ μὲ κατάνυξιν πάσας τὰς ἁμαρτίας του, δεχθῇ δὲ εὐχαρίστως τὸν κανόνα τοῦ Πνευματικοῦ του, καὶ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ «ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐ ἔχει συγκεχωρημένον», κτλ. Τότε αὐτῇ ἡ χάρις παριστάνει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἁμαρτιῶν, τούτέστι τὴν μάχαιραν, τὴν κρίσιν καὶ τὸν θάνατον· αὕτη πιστοποιεῖ αὐτὸν διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλόλατραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἄρσενοκοῖται, οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέπται, οὔτε μέθυσοι, οὔ λοιδωροί, οὔχ' ἄρπαγες, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι (Κορινθ. α' κεφ. στ' στίχ. 9.) καὶ ὅτι θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου, τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν. (Ρωμ. κεφ. β' στίχ. 9) ὁ ἁμαρτωλὸς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του, ἔρχεται ἐντελέστερον εἰς τὸν ἑαυτὸν· του, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θείου φωτός, τὸ ὅποιον ἤδη ἀρχίζει νὰ δίδῃ νύξιν εἰς τὴν καρδίαν του, παρατηρεῖ καὶ εὐρίσκει εἰς αὐτὴν μόνον ἁμαρτίας καὶ βδελυρίας, καὶ ἀφ' οὗ γνωρίσῃ καθαρῶς ὅλην τὴν ἀηδίαν καὶ βλάβην αὐτῶν τότε εἶ μάλλον μετανοεῖ καὶ καταφρονεῖ αὐτάς. Θέλει νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, πλὴν αἰσθάνεται ἀκόμη τὴν ἐξουσίαν των, ἠξεύρει τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν εἰς τὰς ἁμαρτίας ροπὴν, ἀναστενάζει ἀπὸ βάθος καρδίας λέγων: «ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. κεφ. ζ' στίχ. 24). Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποκρίνεται εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Πνεῖμα, τὸ ὅποιον πλησιάζει πάλιν εἰς τὴν μετανοοῦσαν καὶ συντετριμμένην καρδίαν διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ αὐτὴν μὲ τὴν φλόγα τῆς θείας χάριτος καὶ δταν φωτισθῇ ἡ καρδία του ἀπὸ

τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ διαχυθῶσιν αἱ ἀκτῖνες τῆς χάριτος εἰς αὐτήν, τότε εὐθύς ὁ Σατανᾶς βιάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ ὄλον του τὸ τάγμα. Φεύγουσι τότε καὶ τὰ βδελυρὰ ζῶα, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζονται αἱ κακίαι· ὅπου διαπερᾶ τὸ φῶς, ἐκεῖ ἐκλείπει τὸ σκότος· ὅτε γίνεται ἡμέρα τότε παρέρχεται ἡ νύξ, ἡ χάρις εἶναι τὸ φῶς, δὲ σκότος καὶ ἡ νύξ εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἐν τῷ ἅμα καθὼς ἀρχίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ μισῇ τὴν ἁμαρτίαν, ἀμέσως καὶ ὁ Σατανᾶς πρέπει νὰ φύγῃ· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐξουσιάζει μόνον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, δηλ. εἰς τὸ σκότος, αὐτὸς διὰ μέσου τῆς ἁμαρτίας μόνον δύναται νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡ εἰς τὴν ἁμαρτίαν προσήλωσις δίδει αὐτῷ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡ κλίσις εἰς τὸ κακὸν ἀνοίγει εἰς αὐτὸν τὰς πύλας καὶ τὴν θύραν καὶ ἔμβαινει εἰς αὐτήν. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν ἀγάπη, ἡ ἀντίπαλος τῶν ἁμαρτιῶν, ἐμποδίζει εἰς αὐτὸν τὴν εἴσοδον καὶ παντελῶς διώκει αὐτόν. Ἀδελφοί μου Χριστιανοί! ἀγαπήσατε τὸ φῶς καὶ μισήσατε τὸ σκότος· ἀντίστητε εἰς τὸ κακὸν καὶ τότε ὁ Σατανᾶς θέλη μακρυνθῇ ἀπὸ σᾶς. κλείσατε τὰ ὄμματά σας ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπάτας τῶν δαιμόνων· ἀνοίξατε τὰς καρδίας σας διὰ νὰ ὑποδεχθῆτε τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· δέχθητε μὲ εὐχαρίστησιν τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ τοῦ ὑπερτάτου φωτός. Ἐκείνη ἡ ἀκτὶς θέλει ἀποδιώξῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ σκότος, τὸν Σατανᾶν καὶ τὸν ᾠδην, ἀπὸ τὴν καρδίαν σας· Ἐξετάσατε ἀκριβῶς τὰς καρδίας σας καὶ ἀνακαλύψατέ τας πρὸς τὸν Πνευματικόν σας, ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῇ πᾶν βδέλυγμα τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὁποῖον καλύπτεται μέσα εἰς αὐτάς· γνωρίσατε διὸ μέσου τοῦ φωτός τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον περιμένει νὰ ἔμβῃ, εἰς τὰς καρδίας σας, διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ζωοποιήσῃ, πόσον εἶναι ἀποτρόπαια ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ τότε ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὴ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, θέλει σᾶς λυτρώσει ἀπὸ αὐτά.

ΕΥΧΗ

Κύριε Ιησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἡ πηγὴ ὅλου τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς! μόνον τὸ φῶς τοῦ Πνεύματος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ὅλον τὸ βδέλυγμα τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ τὴν βλάβην αὐτῶν· φώτισον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου διὰ τοῦ ἀληθινοῦ Φωτός σου, ἵνα ἀναβλέψω καὶ ἀναζήσω. Σὺ δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ· διότι καθὼς εἶναι ἀληθινόν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ Θεός, οὕτως εἶναι ἀληθινόν, καὶ ὅτι θέλεις τὴν διόρθωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τὴν ζωὴν. Ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία μὲ τυφλώνει, μὲ θανατώνει καὶ μὲ κατέχει ὑπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Σατανᾶ, δώρησαί μοι τὸ ἔλεός σου, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθης ἀψευδῶς εἰς πάντας τοὺς ἁμαρτωλούς, ἵνα κεντήσῃ τὴν καρδίαν μου μὲ σωστικὴν μετάνοιαν ὥστε νὰ μακρυνθῶσιν ἀπ' ἐμοῦ ἡ ἁμαρτία, ὁ θάνατος καὶ ὁ διάβολος· ἡ δὲ καρδία μου νὰ παραδοθῇ εἰς Σέ. Κατάπεμψον εἰς ἐμὲ τὸ Ἅγιον σου Πνεῦμα, ἵνα ἐγείρῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν πρὸς Σὲ ἔρωτα, καὶ μὲ χαροποιῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀγίων Σου ἐπιτολῶν, καὶ μοὶ δίδῃ προθυμίαν εἰς πᾶν ἀγαθόν. Μὴ ἀφήσῃς τὴν ἁμαρτίαν νὰ κυριεύῃ εἰς ἐμέ, ἵνα μὴ ἔχῃ πλέον ὁ Σατανᾶς δύναμιν εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτυφλοῖ νὰ μὲ σκανδαλίξῃ καὶ νὰ μὲ νικᾷ· χάρισαι μοι ἀληθῆ καὶ βεβαίαν ἐπίγνωσιν, εἰς τὸ νὰ γνωρίζω, ὅτι ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἔστι σωτηρία, ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας, υἱὸς τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἄδου. Δυνάμωσόν με διὰ νὰ μὴ λησμονήσω ποτὲ τὸν λόγον Σου, ὁ ὁποῖος βοᾷ λέγων, ὅτι οὐδεὶς ἄθεος παρασταθήσεται ἐνώπιόν Σου, οὔτε ἄδικος θέλει ἐμβῆ εἰς τὴν βασιλείαν Σου. Τοὺς δὲ ἐργαζομένους τὸ κακὸν περιμένει φοβερὰ κρίσις, αἰώνιος κατάρα, καὶ ἀτελεύτητος θάνατος· δός μοι χάριν εἰς τὸ νὰ μετανοήσω καὶ νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν πνευματικόν μου καθαρῶς τὰς ἁμαρτίας μου καὶ νὰ τὰς μισήσω ἐξ ὅλης καρδίας, ὥστε νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ παντὸς κακοῦ, νὰ ἐλευ-

θερωθῶ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ νὰ γείνω εὐά-
ρεστος ἐνώπιόν Σου, καὶ ἄξιος τοῦ ἐλέους Σου, τοῦ φω-
τός Σου, καὶ τῆς κοινωνίας τῶν Παναχράντων Μυστυ-
ρίων τοῦ ὑπερτίμου Σώματός Σου, καὶ Αἵματος. Πρεσ-
βείαις τῆς Πανυμνήτου Μητρός Σου καὶ τῶν αὐλῶν Σου
λειτουργῶν καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Β΄.

Ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις
ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ
Εὐαγγέλιον καὶ ἐπλήσθη
Πνεύματος Ἁγίου.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Γ'.

**Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ,
ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐπλήσθη
Πνεύματος Ἁγίου.**

Ὁ ἁμαρτωλός, ἀφ' οὗ γνωρίσῃ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐξομολογηθῇ μὲ ταπείνωσιν, διὰ μέσου τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόσον χρύνει τὸν ἔλυπειτο, τοῦτέστιν ἀφ' οὗ νικηθῶσι τὰ σπλάγχνα του, καὶ ἡ καρδία του μαλακώσῃ καὶ συντριβῇ, τότε χύνει δάκρυα τῆς ἀληθινῆς μετανοίας· αὐτὸς εἰς ἄκρον λυπεῖται, ὅτι τόσον συχνά καὶ τόσον φρικτὰ ἐπύκρυνε μὲ τὴν ἀγνοσίαν του τὸν ἐλεήμονα Θεὸν καὶ ἀντ' αὐτοῦ τόσον καιρὸν ἐδούλευε τὸν διάβουλον. Καὶ ὅμα ἔλθῃ ὁ ἁμαρτωλός εἰς τοιαύτην ἐπίγνωσιν ἑαυτοῦ διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, τότε εὐθὺς ἐκπληροῦται εἰς αὐτὸν ὁ ἀκόλουθος λόγος τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς. « Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τῇ καρδίᾳ καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει » (Ψαλ. 32 καὶ 19) « Αὐτὸς ἰδοὶ τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ δεσμεύει τὰ συντριμμάτω αὐτῶν ». (Ψαλ. 146, στιχ. 3). Ὁ Ἄγγελος ὁσιςοχηματίζει τὴν θείαν χάριν, πλησιάζων εἰς τὴν καρδίαν του κρατεῖ ἔμπροσθέν του τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν Ἱερὰν Γραφήν, τοῦτέστι εὐαγγελίζει εἰς αὐτὸν τὸ χαροποιὸν καὶ σωτηριῶδες μῆνυμα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. ἵνα σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀπέθανε, καὶ ἔδωκεν ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ χαρίζει εἰς τὴν πληγωμένην, ἀπορουμένην, συντετριμμένην καὶ ἐξομολογουμένην καρδίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὴν ἄφεσιν, τὴν σωτηρίαν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Ἐὰν ὁ ἁμαρτωλός δεχθῇ αὐτὰς τὰς χάριτας μὲ πίστιν καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἔαν ὑποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον καὶ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ· ἔαν πιστεύσῃ ἀδιστακτικῶς ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγειναν δι' αὐτόν, καὶ ἀπὸ μόνον τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ χαρίζονται εἰς αὐτόν, τότε αὐτὸς

καθὼς καὶ ὅλοι οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, λαμβάνει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ δίδει μαρτυρίαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅτι ὅλα τὰ ἁμαρτήματά του ἐσυγχωρήθησαν καὶ ὅτι αὐτὸς ἔγεινε τέκνον Θεοῦ· ἐπειδὴ, ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γεμίση τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰρήνην, χαρὰν καὶ δικαιοσύνην, τότε ἀληθῶς κατώκησεν εἰς αὐτὸν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μολονότι αὐτὸς δὲν θέλει νὰ χύνη δάκρυα εὐγνωμοσύνης, χαρᾶς, καὶ ἀφοσιώσεως εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του καὶ τὸν ἠξίωσε τοῦ Πνεύματός του· τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ χαίρουσιν ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι· τὸ ἄστρον λάμπει εἰς τὴν καρδίαν του, διότι ἡ πίστις ἔγεινε στερεά, οἱ ἐχθροὶ τῆς σωτηρίας του, τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ζῶα καὶ ὁ Σατανᾶς μὲ τὴν συναγωγὴν του, ὅλως διόλου ἔφυγον, καὶ τότε εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις τὰ ἐξῆς λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Καὶ ταῦτά τινες ἦτε, ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἠγιασθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν», (Κορινθ. Α'. Κεφάλ. στ' στίχ. 11) ὃ πόσον ἔνδοξος, πόσον χαροποιὰ καὶ μακαρία ἡ κατάστασις τῆς καρδίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἠξιώθη τοῦ τοσοῦτου ἐλέους, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ψάλλῃ ὠδὰς ὕμνων, αὐτὸς δὲ εἶναι ἱκανὸς νὰ χαρῆ ἀρκούντως διὰ τὸν Σωτῆρα καὶ τὴν μακαριότητά του· ἀμηχανεῖ εἰς τὸ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀγάπην εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ, καὶ νὰ προσφέρει δι' αὐτὰ τὴν ἀνήκουσαν εὐγνωμοσύνην, αὐτὸς εὐρισκόμενος εἰς τοιαύτην εὐδαίμονα κατάστασιν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγρυπνῇ καὶ νὰ προσέχη διὰ νὰ μὴπέσῃ εἰς ἀφροντισίαν, διότι τὰ ζῶα, δηλ. αἱ ἁμαρτίαι, ἂν καὶ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἂν ὁ Σατανᾶς ἔχασεν ὅλην του τὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς αὐτήν, ὅμως δὲν ἀπεμακρύνθη ὅλως διόλου ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν κακίαν, καιροφυλακτεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐδιώχθη μετὰ τῶν ἁμαρτιῶν του ὄθεν, Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, λέγει ὁ Ἀπόστολος.

ΕΥΧΗ

Φιλάνθρωπε Σωτέρ μου! ἄρα δύναμαι νὰ θαυμάσω
ικανῶς τὸ πρὸς ἐμὲ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην Σου, ἄρα δύ-
ναμαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω ἀξίως διὰ τὴν σωτήριον διδα-
σκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου σου; Σὺ μοὶ ἐχάρισας τὴν ἀπο-
λύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματός Σου, καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν παρα-
πτωμάτων μου κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός Σου. (Ἐφεσ.
κεφ. α'. στιχ. 7). Σὺ δέδωκάς μοι τὸν ἄρραβῶνα τοῦ ἁ-
γίου Πνεύματος καὶ ἐσφράγισάς με (Κοριν. β'. κεφ. α'.
στιχ. 7) ζώωσον περιπλέον τὴν πίστιν μου, φώτισον πε-
ρισσότερον τοὺς τῆς διανοίας μου ὀφθαλμούς, ἵνα γινώ-
σκω τὴν αἰώνιον μακαριότητα καὶ ὅλα τὰ χαρίσματα, ὅσα
μὲ ἤξιωσας ν' ἀπολαύσω διὰ τῶν παθημάτων καὶ τοῦ θά-
νάτου σου, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέ-
λιόν σου δι' ἐμέ· ὡ πόσον μὲ ἠλέησας, ἐπλούτισας, καὶ
εὐτύχησας ἐγὼ ὅστις πρότερον ἤμην καταγώγιον τοῦ Σα-
τανᾶ, ἥδη γέγονα ναὸς τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος· ἐγὼ
ὅστις ἤμην πρότερον κατοικητήριον τῶν ἀκαθάρτων πνευ-
μάτων, ἥδη γέγονα χαρὰ ἐν τοῖς Ἁγγέλοις, μέσα εἰς τὴν
καρδίαν μου πρῶτον ἐκυμαίνοντο τὰ πάθη καὶ ἐτυράννει ὁ
Σατανᾶς, ἥδη δὲ αἰσθάνομαι μίαν ἀληθινὴν χαρὰν, εἰρή-
νην καὶ δικαίωσιν, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ
ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἥδη κατοικεῖ εἰς ἐμέ· οἱ ἐχθροὶ τῆς
σωτηρίας μου ἐδιώχθησαν· τὰ δεσμὰ τὰ ὅποια μὲ ἐκράτουν
εἰς τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου, διελύθη-
σαν καὶ ἐγὼ ἔγεινα ἥδη ἐλεύθερος. Ὁ Θεὸς μὲ ἠλέησε, καὶ
εὖρον χάριν· ἄρά γε δύναμαι ἱκανῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω
εὐεργέτα μου; ὁ ὕμνος σου εἶθε νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὰ
χείλη μου, περὶ ἐνός μόνον σὲ παρακαλῶ, Γλυκύτατέ μου
Σωτέρ μὴ ἀπορρίψης με καὶ μὴ ἐγκαταλίπης με ὁ Θεὸς ὁ
Σωτήρ μου. (Ψαλ. κς'. στ. 9) εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου
τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου (Ψαλ. 85). Δός μοι τὴν χάριν
εἰς τὸ νὰ εἶμαι πάντοτε ἄγρυπνος διὰ νὰ μὴ ἀπατηθῶ

ἀπὸ τὸν ἐχθρόν μου, σιοχαζόμενος, διὰ εὐρίσκομαι εἰς ἀσφάλειαν· στερέωσον τὴν καρδίαν μου διὰ τῆς χάριτός Σου, ὥστε νὰ φοβῶμαι τὴν ἁμαρτίαν ὡς τὸν ἄδην, καὶ ν' ἀποφεύγω καὶ τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν εἰς αὐτήν. Σὺ μὲ ἠλευθέρωσας· μὴ μὲ ἀφήσης λοιπὸν νὰ γείνω πάλιν δοῦλος. Σὺ ἀφωσίωσας τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν ἑαυτὸν Σου· μὴ ἀφήσης αὐτήν νὰ διαστραφῇ καὶ νὰ μολυνθῇ· ἀλλὰ ποίησον αὐτὴν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος, κατοικητήριον καὶ θρόνον τῆς εἰρήνης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Πρεσβείαις τῆς Πανυπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καταλλάγη τῷ Θεῷ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου διαλογίζεται, εἰ μὴ περὶ τοῦ ἐσταυρομένου Ἰησοῦ Χριστοῦ

1) Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο κονυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ, (Γαλ. Κεφ. 6 στίχ. 7).

2) Ὁ νικῶν κληρονομήσει πάντα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός. (Ἀποκ. Κεφ. 21 στίχ. 7).

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Δ΄.

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἰρήνευσε μετὰ τὸν Θεὸν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν διαλογίζεται ἄλλο τι εἰ μὴ τὸν σταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἠλεημένου ἀμαρτωλοῦ δὲν φαίνεται ἄλλο εἰμὴ ἢ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ σημεῖα τῶν παθῶν του. Διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀφωσιώθη διὰ τὸν κυβερνᾶ, ἄλλως πῶς δὲν δύναται νὰ ἀνάψῃ τόσον τὸν θεῖον τῆς καρδίας ἔρωτα, εἰμὴ ὅταν ὁ ἀνθρώπος φέρῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μετὰ ὅλα του τὰ παθήματα, καὶ ἐνθυμεῖται, τόσον πολῦτιμος ἐστάθη εἰς τὸν Σωτῆρα ἢ ἀπολύτρωσίς του. «Ὅθεν τὸ κυριώτερον του ἔργον εἶναι τὸ νὰ συλλογίζεται τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐγὼ ἔκρινα» (λέγει ὁ ἠλεημένος ἀνθρώπος μετὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον), «τοῦ μὴ εἰδέναί τι εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον». (Κορ. Α΄. κεφ. β΄. στιχ. 2) «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι’ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ». (Γαλ. Κεφ. στ΄. στίχ. 24). Αὐτὸς ἐνδυναμωθείς πρῶτον ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εὕρισκει πλέον ἔπειτα εἰς τὸν θάνατον καὶ τὰ παθήματα τοῦ εἰρηνοποιήσαντος αὐτὸν μεγάλῃν παρηγορίαν καὶ ἰσχύν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὅλη ἡ καρδία του εἶναι πεπληρωμένη· «εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἐμοῦ, λέγει»· τίς κατ’ ἐμοῦ; «ὅς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ’ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;» (Ρωμ. κεφ. η΄ στιχ. 31 καὶ 32) ὁ θάνατος καὶ τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς αὐτὸν ἀρραβὼν τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς τοῦ τὸν κόσμον καταλλάξαντος ἑαυτῷ ἐν Χριστῷ, καὶ μὴ λογιζομένου τῷ ἀμαρτωλῷ τὰ παραπτώματα αὐτοῦ. (Κορ. Β΄. κεφ. ε΄. στιχ. 19) ὁ σταυρωθεὶς Χριστὸς εἶναι θεμέλιον τῆς ἐλπίδος του εἰς τὸν Θεὸν εἰς τὴν αἰώνιον ἀγάπην· ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ παρέδωκε δι’

ἡμᾶς τὸν Υἱὸν του εἰς τόσα παθήματα, βεβαιότατα δὲν θέλει μᾶς ἀποβάλλει ποτὲ καὶ εἰς κανὲν ὀρθὸν ζήτημά μας. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ σταυρωθεὶς Χριστὸς κατοικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, τότε γίνεται ὡς μία πηγὴ ἀφθονωτάτη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει οὐ μόνον παρηγορίαν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ συλλογισμοὶ του, καὶ ἡ σταθερὰ πίστις εἰς τὸν ἐσταυρωμένον γλυκύτετον Ἰησοῦν Χριστὸν γίνονται εἰς αὐτὸν αἰτία τοῦ ν' ἀποστραφῇ ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου καὶ νὰ μισήσῃ πᾶσαν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν τε καὶ γῆινον δόξαν νὰ ἀκούῃ πάντοτε τὴν φωνὴν τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία τὸν κράζει οὕτως. Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς μαθητὴς μου, ἀπαρνήσου σεαυτὸν καὶ ἄρον τὸν σταυρὸν σου καὶ ἀκολούθει μοι. (Ματθ. κεφ. ιστ'. στίχ. 24)· «καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιός» (αὐτόθι κεφ. ιστ'. στίχ. 38)· ὅλη ἡ σπουδὴ του εἶναι τὸ νὰ δυνηθῇ νὰ γίνῃ ὁμοίος μὲ τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μόνη του φροντίς εἶνε διὰ τὴν μέλλουσαν μακαριότητα· καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἀπολαύσῃ τὸν «ἀγιασμόν, οὗ χωρὶς αὐτοῦ οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον». (Ἑβρ. κεφ. ιβ'. στίχ. 24)· «αὐτὸς καθαρίζει ἑαυτὸν ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελῶν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». (Κορινθ. Β'. Κεφ. ζ'. στίχ. 1). Καὶ προσεύχεται ἐν παντὶ καιρῷ ἐν πνεύματι (Ἐφεσ. Κεφ. στ'. στίχ. 18) ὡσαύτως· «οὐκ ἐπιλανθάνεται τῆς εὐποιίας καὶ κοινωνίας. Τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.» (Ἑβρ. κεφ. γ'. στίχ. 11)· αὐτὸς χαίρει ὅταν ἀξιοῦται νὰ ὑποφέρῃ διὰ τὸν Χριστὸν ἐμπαιγμούς, διωγμούς, κινδύνους καὶ ὄνειδισμούς, ἡξεύρων, ὅτι, ὅταν ἡμεῖς θέλωμεν κακοπαθήσει μὲ αὐτόν, τότε θέλωμεν συνδοξασθῆ μετ' Αὐτοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ· αὐτὸς νικᾷ τὰ πάντα δι' ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἠγάπησε, καὶ δι' αὐτὸν παρέδωκεν ἑαυτόν. Βλέπει τῆς χάριτος τὰ δῶρα ὅτι εἶναι μεγάλα, τῶν ὁποίων αὐτὸς δὲν ἦτο ἄξιός· καὶ τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι μόνον ἐκεῖνοι ὅσοι ἀγωνίζονται εἰς τὸ στάδιον. «ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἐκ

τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου». (Ἀποκάλ. κεφ. β'. στίχ. 11). αὐτὰ τὰ λόγια ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὄτα του καὶ διὰ τοῦτο αὐτός, τῶν μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τῶν δι' ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκει ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Φιλιπ. κεφ. γ'. στίχ. 13 καὶ 14).

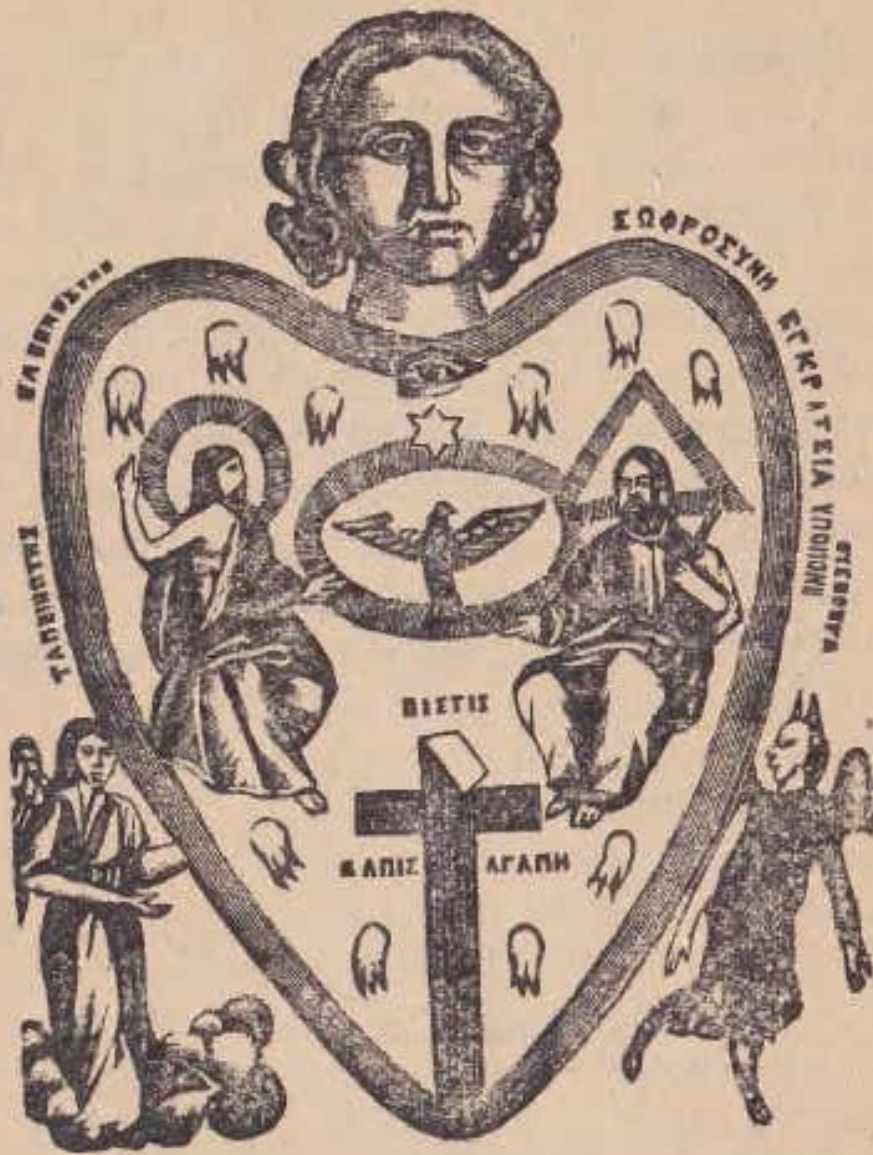
ΕΥΧΗ

ὦ γλυκεῖά μου ἀγάπη! ἔσταυρωμένε μου Ἰησοῦ Χριστέ! Σὺ μὲ εἰρήνευσας μὲ τὸν Θεὸν ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἔξῃς. Σὺ μόνος πρέπει νὰ φαίνησαι εἰς τὴν καρδίαν μου· εἰς ἐσέ, καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου εἶναι πρέπον νὰ ἀφιερωθῇ ἡ καρδία μου καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μου. Ἡ ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποῖαν Σὺ μὲ ἠγάπησας, εἶθε νὰ μένη εἰς ἐμέ, καὶ νὰ διαπερᾶ ὅλην μου τὴν ψυχὴν. Σὺ κυρίευσον τὰς αἰσθήσεις μου καὶ κυβέρνησόν με κατὰ πάντα· ἄς μὲ ἀνακαινίσῃ ἡ Σὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Σὴν ὁμοίωσιν, ὥστε νὰ μὴ ἐλλείπωσι πολλὰ καὶ οὕτως γίνω κατὰ Σὲ ὁμοιος, καὶ νὰ φανερωθῶσιν εἰς ἐμέ οἱ καρποὶ τῶν παθημάτων Σου, καὶ τοῦ θανάτου· ἔμπνευσόν με διὰ νὰ γνωρίζω ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα πρότερον μ' ἐφαίνοντο θησαυρός, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον τὰς ἐλπίδας μου ταῦτα νὰ συλλογίζωμαι τώρα ὡς σκύβαλα καὶ μηδέν, προσέτι δὲ καὶ βλάβης αἷτια συγκρίνων αὐτὰ μὲ τὴν οὐράνιον Σου διδασκαλίαν. Σὺ γενεσῶ δι' ἐμέ τὸ πᾶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα σὲ μόνον κερδίσω, καὶ εὐρεθῶ ἐν σοί, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως, Σοῦ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην, ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ γνῶναί σε, καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεώς σου καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων σου, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ σου (Φιλιπ. κεφ. γ'. στίχ. 9), καὶ τέλος πάντων νὰ

ἀξιωθῶ νὰ εἶπω ταῦτα· «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Γαλ. κεφ. β'. στίχ. 20). Καὶ λοιπὸν εὐδόκησον, μόνε γλυκύτατε Σῶτερ μου, ὥστε ἀδιαλείπτως νὰ ἀφορῶ εἰς ἐσὲ τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μου. Σὺ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὅλας τὰς ἀληθεῖς ἀγαλλιᾶσεις, ἐξέλεξας τὸν Σταυρὸν, καὶ ὑπέφερες ἐμπαιγμούς· τὰ πάθη σου ἃς γείνουν ἰσχυρὸν ὄπλον κατὰ τῶν ἁμαρτιῶν, ὃ δὲ θάνατός σου ἐλπίς μου εἰς καιρὸν ἀνάγκης καὶ τοῦ θανάτου· εἰς πάντα πειρασμὸν στρέφω τὰ ὄμματά μου εἰς ἐσέ. Εἰς καιρὸν ἀμηχανίας, θλίψεως καὶ ταραχῆς δώρησαί μοι τὴν ἀγάπην σου, ὥστε νὰ μὲ φωτίζη, νὰ μὲ ὀδηγή νὰ μὲ ἐνισχύη καὶ νὰ μὲ παρακινῆ εἰς τὸ καλόν, διὰ νὰ μὴ κουρασθῶ καὶ ἀδυνατήσω, ἀλλὰ μὲ ὑπομονὴν νὰ ἐξακολουθῶ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, εἰς τὸ ὁποῖον διωρίσθην διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεράγνου σου Μητρὸς Δεσποίνης ἡμῶν καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων· Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ε΄.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ὁρθοδόξου, ὅπερ
ἐστὶ Νὰος Θεοῦ ζῶντος καὶ μονῆ
Τῆς Παναγίας Τριάδος.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ε΄.

**Περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ εὐσεβοῦς. ὅπερ
ἐστὶ Ναὸς Θεοῦ ζῶντος καὶ μονὴ τῆς
Παναγίας Τριάδος.**

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐλεηθέντος διὰ τῆς ἐν μετανοίᾳ
ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν παναχράντων μυ-
στηρίων ἁγιασθέντος ἁμαρτωλοῦ κατοικεῖ ἡ Ἁγία Τριάς,
ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπι-
βεβαιῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει. «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν
λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ
πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν».
(Ἰωάν. κεφ. ιδ'. στίχ. 23). Τοσαύτης τιμῆς καὶ δόξης ἀ-
ξιοῦται ἐκεῖνος, ὅστις εἰρηνεύσας μὲ τὸν Θεόν, καὶ καθα-
ρισθεὶς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ,
ἀπὸ εὐγνωμοσύνης του ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν
Σωτῆρά του περισσότερο ἀπὸ ὅλα καὶ ἀγαπᾷ αὐτόν,
φυλάττει τὰς ἐντολάς του· ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ἐνοικεῖ εἰς
αὐτόν, καὶ τὸν ἀγαπᾷ χάριν τοῦ Υἱοῦ του καὶ τὸν ἐπισκέ-
πτεται. Ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνοικοῦσι
καὶ μένουσιν εἰς αὐτόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
λος γράφει «οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐστέ, καὶ τὸ
Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» (Κοριν. Α' κεφ. γ'. στίχ. 16
καὶ 17). «Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθείρει τοῦτον
ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἳτινές ἐστε
ὑμεῖς». (αὐτόθι) εἰς δὲ τὴν Β'. πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν,
(κεφ. στ'. στίχ. 16) ἐπαναλαμβάνει λέγων· «ὑμεῖς ναὸς
Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι, ἐνοικήσω ἐν
αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ
αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός»· μέσα εἰς τὴν καρδίαν ὁμοῦ μὲ
τὴν Ἁγίαν Τριάδα φαίνεται καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.
Διότι ὁ Χριστιανὸς ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ καὶ νὰ
ἀπαμακρύνῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὰ πάθη καὶ τὸν θάνα-
τον τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ, καὶ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, τὰ
ἔχει αὐτὸς ὡς θεμέλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται αὐτὸς

διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος, καὶ γίνονται ὡσπερ πηγὴ τῆς ἀγάπης του· κἂν αὐτὸς βλέπῃ, ὅτι κατόκησεν εἰς τὴν καρδίαν του ἡ Ἁγία Τριάς, πρὸς τὴν ὅποίαν αὐτὸς εἶναι τόσον ἐγγύς, καὶ ἀπολαμβάνῃ τοσαύτην μακαριότητα, μόλα ταῦτα ὁμως αὐτὸς δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ συλλογίζεται τὰ περασμένα, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἑαυτὸν του. Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἠξιώθην νὰ λάβω αὐτὴν τὴν χάριν, τῆς ὁποίας εἶμαι παντελῶς ἀνάξιος; βεβαιότατα διὰ τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις διὰ μέσου τοῦ θανάτου του μὲ εἰρήνευσε μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τοῦ σταυροῦ του, καὶ ἀπὸ τὴν κατάραν καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, μὲ ἠξίωσε νὰ μοὶ χαρίσῃ τὸ ἔλεος, τὴν σωτηρίαν, καὶ τὴν ζωὴν· μὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴν χάριν του, ἕγινα καθὼς εἶμαι· ἀντὶ τῶν ἑπτὰ θανασίμων ἁμαρτιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξουσίαζον πάντοτε τὴν καρδίαν μου, ὅταν εὗρισκετο χωρισμένη ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἕκαμον καταγώνιον τοῦ διαβόλου. Τώρα βλέπω τριγύρω εἰς αὐτὴνμόνον τὰς ἐξῆς ἀρετάς, τὴν ταπεινῶσιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, ἐγκράτειαν καὶ ὑπομονήν. Ποῖος δὲν πρέπει νὰ ἀγωνίζεται μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς ἐντολάς του; τοῦτέστι νὰ πιστεύῃ εἰς Αὐτόν, νὰ ἀγαπᾷ νὰ τὸν μιμῆται καὶ νὰ γίνῃται ὁμοιος μὲ Αὐτόν, ὅσον εἶναι δυνατόν; διότι εἰς τὸν πιστεύοντα καὶ ἀγαπῶντα, καὶ φυλάττοντα τὸν λόγον του μεγάλην τιμὴν ὑπεσχέθη ὁ Σωτήρ, δηλ. ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θέλει ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ. «Ἀγαπήσωμεν Αὐτόν καὶ ἡμεῖς, κράζει ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς πρότερον ἠγάπησεν ἡμᾶς· ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». (Α'. Ἰωάν. κεφ. δ'. στίχ. 19). Ἡμεῖς ὅσον ἐδῶ ἀγωνιζόμεθα νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν Θεόν, τόσον ὁ Θεὸς συγκαταβαίνων πρὸς ἡμᾶς συνεννοῦται ἡμῖν· ὡς πασχίσωμεν παντοιοτρόπως διὰ νὰ μάθωμεν πῶς πρέπει νὰ συναναστραφῶμεν εἰλικρινῶς μὲ Αὐτόν, τὸν μέγαν καὶ ἐπίσημον φίλον· ὡς πασχίσωμεν νὰ παραδώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς Αὐτόν καὶ νὰ εἰρισκώμεθα πάντοτε πλησίον Του. Τὰ

πάντα, εκτός τῆς ψυχῆς μας, πσρέχονται και εἶναι μηδέν. Ὁλος ὁ κόσμος μὲ ὄλην του τὴν δόξαν θέλει ἀφανισθῆ. Ὁ Θεὸς ὁμως θέλει μένη εἰς ἡμᾶς αἰωνίως, ὁ δὲ προσκολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνευμά ἐστι. (Α΄. πρὸς Κορινθ. Κεφ. στ΄. 17). Αὐτὸς δεδώρηται ἡμῖν τὰ τίμια και πανάχραντα μυστήρια, και τὰ μέγιστα ἐπαγγέλματα, ἵνα διὰ τούτων γινωμεν κοινωνοὶ θείας φύσεως ἀποφεύγοντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς, (Πέτρου Β΄ κεφ. α΄. στίχ. 4), πιστεύσωμεν ἀδιστακτως εἰς Αὐτόν, και ὡσπερ ἂν ἴδωμεν Αὐτόν. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν οὐρανόν, ἦτοι τὴν οὐράνιον βασιλείαν. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστι».

ΕΥΧΗ

Ἄγιε, ἀνείκαστε, φιλάγαθε Θεέ! ὁ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και Πατὴρ ἡμῶν, ὡς εἶναι ἀπειρος ἡ ἀγάπη Σου ἢ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, οὕτω και πρὸς ἐμὲ τὸν δυστυχῆ και ἄθλιον ἀμαρτωλόν, ὅτι μὲ ἤξιωσας νὰ χαίρω και εὐδαιμονῶ ἐν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ. Σὺ εὐδοκεῖς νὰ οἰκῆς ἐν ἐμοί. Σὺ μένεις ἐν ἐμοί, κάγῳ ἐν Σοί. ὦ! μὲ ποῖον ἠξιώθητι νὰ ἐνωθῶ ὁ τάλας και πόσον πλησίον του εἶμαι ὥστε νὰ πληρωθῶ εἰς πᾶν πλήρωμα τοῦ Θεοῦ. (Ἐφεσ. κεφ. γ΄. στίχ. 19). Ἄρα πόσον πρέπει νὰ σὲ ἀγαπῶ, Θεέ μου, ἐξ ὄλης ψυχῆς και καρδίας και ἰσχύος μου χάρισαι μοι, δεομαί Σου ταύτην τὴν ἀγάπην, ὥστε νὰ γίνω κάγῳ ὅλος ἀγάπη μιμούμενος Σὲ τὴν ὄντως αὐτογόστην· δός μοι τὴν χάριν νὰ αἰσθάνωμαι ζωηρότερα, ὅτι Σὺ εἶ πλησίον μου, και νὰ ἀγωνίζωμαι ἀκαταπαύστως νὰ ἐνοῦμαι μᾶλλον μετὰ Σοῦ, διὰ τῆςσυνεχοῦς μεταλήψεως τῶν Παναχρόντων Σου μυστηρίων, μὴ μὲ ἀφήσης νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην Σου διὰ κανὲν φθαρτὸν πρᾶγμα· φύλαξον τὴν καρδίαν μου διὰ παντοτεινὴν κατοικίαν Σου, ἔλκυσσον τὸ πνευμά μου εἰς τὸν ἑαυτόν Σου, ὥστε νὰ ἀγαπῶ

Σὲ μόνον καὶ εἰς ἐσὲ μόνον νὰ βλέπω, καὶ Σὲ νὰ εὐρί-
σκω ἐν πᾶσι Σὲ νὰ κάμω ὅτι ἤθελα ἐπιχειρισθῆ, καὶ διὰ
Σὲ νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, καὶ Σὺ μόνος νὰ ἦσαι Κύριος
τῆς καρδίας μου, καὶ ὅλου τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ ἡ μερίς
μου εἰς τὸν αἰῶνα· Ἄμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤ΄.

Κατάστασις τῆς Καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις
παραχωρεῖ εἰς τὸ νὰ ψυχρανθῇ ὁ ζῆ-
λός του, καὶ ἄρχεται πάλιν
νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤ'.

**Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις
ἄφησε τὴν ψυχρανθῆ ὁ ζήλος του, ἔκαι ἤρχισε
πάλιν τὴν ἀγάπην τὸν κόσμον.**

Ἡ ἰχνογραφία αὕτη παρίστανει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ὅστις μετὸν ἓνα ὀφθαλμὸν βλέπει σοβαρὰ τρυγύρω του καὶ μὲ τὸν ἄλλον νυστάζει, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἐξομολογεῖται πλέον μὲ κατάνυξις καὶ εἰλικρινῆ μετάνοιαν οὔτε συχνάζει εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν μὲ διακαῆ πόθον· διὸ εἰς τὴν καρδίαν του ἔμειναν ὀλίγα σημεῖα τῶν παθημάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οἱ σπινθῆρες τῆς χάριτος σβύνουσι τὸ ἄστρον, ἦτοι ἡ πίστις ἀμαυρωθεῖσα ἔχασε τὸ φῶς καὶ τὴν λάμψιν τῆς. Ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος πέσῃ εἰς πολυπνίαν καὶ ἀρχίσῃ νὰ παύῃ ἢ ροπή του εἰς τὰ καλά, καὶ νὰ περιφρονῇ τὴν προσευχὴν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ βλέπων τοῦ κόσμου τὰς ματαιότητας, νὰ παραδίδεται εἰς τὰς τρυφὰς αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς. Ὅταν λέγω αὐτὸς ἡμέραν παρ' ἡμέραν παύῃ ἀπὸ τοῦ νὰ συλλογίζηται τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρός του, καὶ ἐκ τούτου προέρχεται τὸ νὰ προσηλῶνῃ τοὺς νεκροὺς ὀφθαλμοὺς του σπανιώτερον εἰς τὸν Σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς του, ὅστις ὀλίγον γίνεται ἀφανὴς ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Τότε λοιπὸν ὁ ζήλος καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀγάπη ψυχραίνεται, ἡ χάρις ἀπομακρύνεται, ἡ πίστις κλονεῖται καὶ ἀφανίζεται, ἡ ψυχὴ σκοτίζεται, ἀμαυρώνεται, ψυχραίνεται καὶ ξηραίνεται, αὐτὸς γίνεται ὀκνηρὸς καὶ δειλὸς καὶ καταντᾷ εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Ὁ κόσμος παρίστανεται ἐδῶ ὡς εἶδος ἀνθρώπου, ὅστις βασιτᾶ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν λόγχην, καὶ ἄρχεται πάλιν νὰ καταπλήττῃ τὴν καρδίαν του· αὐτὸς ἐπειδὴ δὲν ἔχει πλέον στερεὰν πίστιν, εὐρίσκειται εἰς ἀμεριμνησίαν καὶ στερεῖται τοῦ θείου φωτὸς καὶ τῆς ἀγάπης· διὰ τοῦτο φοβεῖται τὰς ἀπειλὰς τοῦ κόσμου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς κολακείας

ἀπατᾶται, καὶ πλανᾶται καὶ ἔρχεται πάλιν νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

Ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκεται αὐτὸς εἰς τῶιαύτην κατάστασιν, ἔρχεται ὁ Σατανᾶς καὶ ἐμβάζει εἰς τὴν καρδίαν του τὰ πρότερα ζῶα, καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτυγχάνει, διότι δὲν εὐρίσκει καμμίαν ἀντίστασιν, καθότι ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος γίνη ἀδιάφορος καὶ ἀμελής εἰς τὴν προσευχήν, τότε δὲν δύναται πλέον νὰ ἀποφύγη τὰ περιστατικά, τὰ ὅποια ἤμποροῦν νὰ τὸν ρίψουν εἰς ἁμαρτίαν· ἐπειδὴ καταντᾷ νουθετοῦς εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν, καὶ ψυχρὸς εἰς τὴν θεῖαν Μετάληψιν, ἣτις ζωογονεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ὅθεν αὐτὸς ὁ ἴδιος κρημνίζει τὸν ἑαυτὸν του εἰς κίνδυνον. Ὁ Ἄγγελος, ἦτοι ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, μολονότι ἀγωνίζεται νὰ διώξη τὸν Σατανᾶν, ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας πλέον ἀνοίγει τὰς πύλας καὶ τὴν θύραν τῆς καρδίας του, καὶ οὔτε ἀγρυπνεῖ, οὔτε προσεύχεται, καὶ δὲν πράττει σύμφωνα μὲ τὴν χάριν, διὰ τοῦτο ἡ ἁμαρτία καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς εἰσπηδῶσιν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐνταῦθα ἀρμόζει τὸ ρητὸν τοῦ Ευαγγελίου ὅπερ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός· «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν» (Μάρκ. κεφ. ιδ' στίχ. 38) ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας· ὅπου ἀσθενεῖ ἡ προσειχή, ἡ καθόλου παραμελεῖται, ἐκεῖ καὶ ὑστέρησις παντὸς ἀγαθοῦ, ἡ ἀμέριμος καὶ ἀδιάφορος καρδιά εἶναι ἀνοικτὴ εἰς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς δηλ. εἰς τὰς ἁμαρτίας καὶ εἰς τὸν Σατανᾶν. Λοιπὸν μὴν ἀφήσης ποτέ, ὦ Χριστιανέ, τὴν πνευματικὴν ἐγρηγορσιν, οὔτε τὴν προσευχήν, οὔτε τὴν ἐσωτερικὴν εὐλάβειαν, καὶ μὴ παύης ἀπὸ τοῦ νὰ προσηλώνης τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν σταυρωθέντα Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ κανὲν ἀκάθαρτον πνεῦμα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν φθείρῃ «νήψατε, γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταλίῃ» (Πέτρ. Α, κεφ. ε' στίχ. 8) ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέση. Ἡμεῖς χρεωστοῦμεν πάντοτε νὰ εἴμεθα ἐνδεδυμένοι μὲ τὰ ὄπλα, τὰ ὅποια πρ-

ριγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· διότι ἔχομεν νὰ πολεμήσωμεν ὄχι μὲ αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, μὲ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ μὲ τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, τὰ ὅποια μᾶς καταδιώκουσι μὲ τὰ πεπυρωμένα βέλη καὶ αὐτὰ δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ σβέσωμεν μόνον μὲ τὸ θυρεὸν τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο ἡ πίστις πρέπει νὰ μένη πάντοτε στερεὰ καὶ βεβαία, καὶ ἡ ἀγάπη νὰ ἦναι ἐνθερμος. Τοῦτο δὲ τότε μόνον γίνεται, ὅταν προσηλώνωμεν τὸν νοῦν μας καὶ τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὰ πάθη του· ὅταν ἡμεῖς ἀποστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπάτας τῆς ἁμαρτίας, εὕρισκώμεθα πλησίον εἰς τὸν Θεόν, συναναστρεφώμεθα μὲ Αὐτὸν καὶ παραδιδόντες εἰς Αὐτὸν ὅλον τὸν ἑαυτὸν μας προσέχωμεν εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς χάριτος καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἡ πίστις δὲ τότε στερεῖται ὅλον τὸ φῶς της, ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ζωὴν της καὶ ἡ ἀγάπη τότε ψυχραίνεται, ὅταν τὸ θεμέλιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐπιστηρίζεται, ἦτοι ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστός, μακρυνθῇ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΥΧΗ

Σὺ Κύριε, ὁ ἐρευνῶν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, γινώσκεις ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου. Σὺ οἶδας τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τῆς καρδίας μου, τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη εὐκόλως ψυχραίνεται καὶ ἡ πίστις ἀσθενεῖ, οἶδας πόσον ἐπιρρεπὴς εἶμι εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον καὶ πόσον δειλὸς εἶμι, ὥστε δὲν στέργω εἰς κανένα πόνον τῆς ψυχῆς μου καὶ κόπον, οὔτε θέλω νὰ ἀρνηθῶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ προσέχω εἰς τὴν ψυχὴν μου· δυνάμωσόν με, ζώωσόν με, καὶ φύλαξόν με, στερεὸν καὶ σταθερόν. Ἄνευ τῆς βοήθειάς Σου δὲν δύναμαι νὰ πράξω τί-

ποτε· μὴ μὲ ἀφήσης, καὶ μὴ σηκώσης ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἰσχὺν
Σου ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ μένω
ἐν Σοί, ἐὰν Σὺ δὲν μὲ φυλάξεις, καὶ δὲν μείνης ἐν ἐμοί·
μὴ παραχωρήσης ὥστε νὰ οβύση τὸ φῶς τῆς καρδίας μου,
νὰ ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη, νὰ σαλευθῇ ἡ ἐλπίς, καὶ νὰ ἐκλείψῃ
ἡ πίστις μου. Ἀνακαίνιζε πάντοτε τὴν δύναμιν καὶ τὸν
ζῆλόν μου εἰς τὴν προσευχὴν· ἀξίωσόν με νὰ ὑψῶνω πάν-
τοτε τὰ ὄμματά του εἰς Ἐσὲ καὶ χάρισαι εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου ζωηρότητα εἰς τὸ νὰ θεωρῶσι μόνον Ἐσὲ καὶ
τὰ πάθη Σου· ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὴν μα-
ταιότητα ἐν μετανοίᾳ ἀκραίφνει· δός μοι προαίρεσιν ἀγα-
θὴν, ἵνα ἐξομολογῶμαι πάντοτε μετὰ συντετριμμένης καρ-
δίας, καὶ μεταλαμβάνω ἀξίως τῶν παναχράϊων Σου μυ-
στηρίων, πρεσβείαις τῆς παναμωμήτου Μητρὸς Σου καὶ
πάντων τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ζ΄.

Κατάστασις τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου
ὅστις ἤρξατο μετὰ τὴν διόρθωσιν του
πάλιν θεληματικῶς ἁμαρτάνειν,
παραχωρῶν ἵνα βασιλεύῃ, ἐν ἑαυ-
τῷ ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ Σατανᾶς.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ζ΄.

Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤρχισε
 πάλιν μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ θεληματικῶς
 νὰ ἀμαρτάνη, καὶ νὰ ἀφένῃ εἰς τὴν καρδίαν
 νὰ βσιλεύῃ ὁ Σατανᾶς.

Ἡ Ἰχνογραφία αὕτη παριστάνει ἐσωτερικὴν κατάστα-
 σιν τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἰησοῦς Χρι-
 στὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον λέγων. «Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον
 πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων
 τόπων ζητῶν ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ εὐρίσκον λέγει, ὑποσ-
 στρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξῆλθον· καὶ ἐλθὼν εὐ-
 ρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον. Τότε πορεύεται
 καὶ παραλαμβάνει ἐπὶ ἕτερα πνεύματα τὰ πονηρότερα
 ἑαυτοῦ καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ γίνεται τὰ
 ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖρονα τῶν πρώτων νὰ
 (Λουκ. κεφ. ια'. στιχ. 24, 25. 2)» ὦ πόσον εἶναι φρικτὸν
 τὸ θέαμα τοῦτο ! ὁ Σατανᾶς πλέον τώρα κατοικεῖ. τυραν-
 νεῖ καὶ προστάζει εἰς τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν καρδίαν, ἢ ὁ-
 ποῖα πρὸ ὀλίγου ἦτο κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
 τος· τὰ βδελυρὰ ζῆα ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων ἐξεικονίζον-
 ται τὰ ἀμαρτήματα, πάλιν εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ
 κατοικοῦσιν εἰς αὐτήν, ὡς ἂν ἴδιον κτῆμα. Πόθεν δὲ τοῦτο
 προῆλθεν ; ἐκ τούτου βέβαια, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος περι-
 εφρόνησε τὸ ἔλεος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐλη-
 σμόνησε τὴν ἄφεσιν τῶν προτερινῶν ἀμαρτιῶν του, δὲν
 ἐπεμελήθη νὰ στερεωθῇ εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ εἰς τὸν ἁγια-
 σμὸν διὰ τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεως καὶ συνεχοῦς μετα-
 λήψεως τῶν παναχράντων Μυστηρίων. Καθότι ὁποῖος δὲν
 προβαίνει εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκεῖνος μένει χωρὶς καμμίαν
 πρόοδον· εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δὲν εἶναι κανὲν πρᾶγμα
 στερεόν· ὅστις δὲν ἀγωνίζεται προθύμως νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν 5^η
 τὴν πύλην, οὗτος ἐξακολουθεῖ ὀκαταπαύστως καὶ ἀφόβως νὰ
 περιπατῇ τὴν τεθλιμμένην ὁδόν, οὔτε προσπαθεῖ νὰ μισήσῃ
 ὄλως διόλου τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὸν κόσμον

καὶ τὰς τρυφὰς του, οὔτε ἀποφεύγει ὅλας ἐκείνας τὰς ἀφορμάς, αἱ ὁποῖαι σύρουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν τὸν τοιοῦτον· ἢ κακία τοῦ διαβόλου, ἢ ἀπάτη τῆς ἁμαρτίας, καὶ αἱ τοῦ κόσμου ἐπιθυμίαι γρήγορα θέλουσι τὸν κρημνίσει πάλιν εἰς τὰς παγίδας των. Καὶ τότε πληρωθήσεται ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου· «κύων ἐπιστρέψας ἐπ' τὸ ἴδιον ἐμετόν, καὶ ὡς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου», τοῦτέστιν ὁ ἄνθρωπος κἂν ἐκαθαρίσθῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐξ αἰτίας ὁμως τῆς ἀδιαφορίας του πάλιν πίπτει εἰς τὰς προτέρας του ἁμαρτίας καὶ ἐκδίδεται εἰς ὅλας τὰς κακὰς του κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας· τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φεύγει ἀπ' αὐτόν· διότι πῶς δύναται ποτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ κατοικῇ ὁμοῦ μὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα; πῶς δύναται μία καὶ ἡ αὐτὴ καρδία νὰ γίνῃ ναὸς Θεοῦ, καὶ κατοικητήριον τοῦ διαβόλου; ὁ Ἄγγελος ἦτοι ἡ χάρις μὲ μεγάλην λύπην ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ τὰς ὑψουμένας δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν χεῖρας φανερώνει, ὅτι ὁ Χριστὸς μ' ὅλα ταῦτα πάλιν συμπαθεῖ τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ὁποῖον προσκαλεῖ λέγων ἔτι ἅπαξ, γνῶρισον τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας σου· ἢ φιλεῦσπλαγχνος τοῦ Θεοῦ ἀγκάλη καὶ ἡ εὐσυμπάθητος τοῦ λυτρωτοῦ σου καρδία, εἰσέτι εἶναι ἀνοικτὴ διὰ σέ». Ἐπίστρεψον, λέγει καὶ αὐτίς πρὸς ἐμέ, ἀπόστατα, ἔτι ἅπαξ εὐσπλαγχνίζομαί σε! αὐτὸς ὁμως δὲν ἀκούει ταύτης τὴν θείαν φωνὴν διότι ὅλος εἶναι ἐκδεδομένος εἰς τὸν κόσμον· τίποτε πλέον δὲν φοβεῖται, τίποτε δὲν ἐντρέπεται, οὔτε τὰ κρυπτά, οὔτε τὰ φανερά ἁμαρτήματα, αὐτὸς τετυφλωμένος ὡν ὅλος διόλου ἀπὸ τὸν Σατανᾶν δὲν βλέπει τὸν κρημνόν, εἰς τὸν ὁποῖον πίπτει. οὔτε γνωρίζει τὴν βδελυρίαν, ἢ ὁποῖα ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν του, διότι ἡ πίστις του ἐξέλιπε, τὸ δὲ ἄστρον ἔχασεν ὅλην λάμψιν.

Πρόσεχε, φιλαναγνώστα, μὴ περιπέσης πάλιν εἰς τὰς προτέρας ἁμαρτίας καὶ κακὰς συνηθείας σου, ἐπειδὴ σύ, ἀφ' οὗ ἔλαβες τὴν χάριν τῆς ἀφέσεως, ἔκτοτε πλέον ἠρνήθης τὸν διάβολον καὶ ἐμίσησας τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν, τὸν φθόνον, τὴν ἀκρασίαν,

τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀμέλειαν, καὶ ὑπεσχέθης εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, ν' ἀντιπολεμῆς κατ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο πάντοτε πρέπει νὰ ἦσαι ἐχθρὸς αὐτῶν ἄσπονδος, καὶ μὴ ἀφήσης ποτὲ νὰ γεννηθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν σου αἱ ἁμαρτίαι· κατάτρεχε καὶ φεῦγε αὐτὰς ὅσον καὶ ὅπως δύνασαι, ἐπειδὴ αὐταὶ πάντοτε θέλουσι σὲ προσβάλλει διὰ νὰ ἔμβωσι πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατοικίαν των καὶ νὰ λάβωσιν ἰσχύον καθὼς καὶ πρότερον· ἐν τῷ ἅμα καθὼς θέλεις δώσει τόπον εἰς αὐτάς, εὐθύς τότε ἢ ὑστερνή σου κατάστασις θέλει γείνει χειροτέρα τῆς πρώτης· ἔχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὸς εἶναι παντοδύναμος. Αὐτὸς θέλει σὲ βοηθήσει καὶ θέλει σοὶ χαρίσει νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου· ἐὰν τύχη καὶ πέσης, εὐθύς ἔγεραι καὶ ἔξακολούθει τὸν ἀγῶνά σου. Ἀντίστηθι πάντοτε εἰς τὰς προσβολὰς τῆς ἁμαρτίας· πρόστι ἔχε πάντοτε διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεως καὶ συνεχοῦς μεταλήψεως εἰς τὴν παντοδύναμον δεξιὰν τοῦ λυτρωτοῦ σου, ὅστις δύναται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ, ἢ παναλκῆς του δεξιὰ εἶναι ἀπεριόριστος. Αὐτὸς εἶναι κραταιότατος. Αὐτὸς δύναται νὰ δέσῃ καὶ νὰ διώξῃ τὸν ἰσχυρῶς ἐνωπλισμένον Σατανᾶν, δύναται νὰ ἀρπάξῃ ἀπ' αὐτοῦ σὲ τὸ θήρευμά του, νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ. Πῶς λοιπὸν σὺ τολμᾶς νὰ παραδώσης τὴν καρδίαν σου εἰς κατοικίαν τοῦ διαβόλου, ὅταν αὐτὴ διωρίσθῃ νὰ γείνη ναὸς Θεοῦ;

ΕΥΧΗ

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, ὁ Ποιητὴς καὶ Πατὴρ μου! ποίημά Σου εἰμι ἐγώ, Σὺ ἐποίησάς με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἐγώ εἰμι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασας μὲ τὸ τίμιόν σου αἷμα· σὺ εἶ ὁ Σωτὴρ μου! Σὺ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον γενοῦ μεσίτης τοῦ νὰ μοὶ χάρισῃ ὁ Θεὸς σοφίαν, δικαιοσύνην, λύτρωσιν, καὶ ἁγιασμόν, Σὺ κρατεῖς ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐν τῇ χειρὶ Σου, ἵνα μὲ ἐλευθερώνης, ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἐκ τοῦ θανάτου καὶ ἐκ τοῦ

διαβόλου, ἄν καὶ εἶμαι ἐγὼ δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος αὐ-
τῶν. Σὺ ἔλαβες δόματα διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας (ψαλ. ἔξ'.
19), ὡσαύτως καὶ δι' ἐμέ, κἄν ἀπομακρύνθην ἀπὸ Σοῦ.
Σὺ δέχεσαι ὄλους τοὺς βεβαρυμένους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.
Σὺ δὲν ἀποβάλλεις κανένα ὅστις προσέρχεται πρὸς Σέ·
ἰδοὺ ἐγὼ κράζω πρὸς Σέ, ζητῶν νὰ μὲ ἐλεήσης καὶ νὰ
μὲ λυπηθῆς. Σὺ θέλεις καὶ δύνασαι ὄλους νὰ σώσης, διὰ
Σὲ δὲν εἶναι βαθεῖα ἢ ἄβυσσος. Σὺ δύνασαι καὶ εὐδο-
κεῖς νὰ μὲ ἐξαγάγῃς ἀπ' αὐτῆς, ἐλευθέρωσόν με, δέομαι
Σου, ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου,
ὥστε νὰ μὴ κατοικῶσι πλέον εἰς ἐμέ· εἰς Σὲ κρέματα ἡ
καρδία μου. Σὺ ἐξηγόρασας αὐτὴν μὲ τὸ τίμιόν Σου αἷμα·
Σοῦ ἐστίν· Σὺ δὲν θέλεις νὰ εἶναι αὐτὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν
τοῦ ἄλλου· ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου διὰ νὰ ἐκλείψῃ τὸ
σκότος· κατάπεμψον τὸ ἅγιόν Σου Πνεῦμα, διὰ νὰ ἀπο-
μακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ ὁ Σατανᾶς! Δός μοι τὴν χάριν Σου,
ὥστε νὰ μὴ ἔχωσι χώραν εἰς ἐμέ! κατάβαλε τὸν Σατανᾶν
ὑπὸ τοὺς πόδας μου! ἐξάλειψον τὴν ἐξουσίαν του! εὐδό-
κησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπ' αὐτόν! πρεσβεῖαις τῆς πανυμνή-
του Μητρὸς Σου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων Σου! Ἀμήν

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Η΄.

Θάνατος του ασεβοῦς καὶ ἀνταπόδοσις
τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Η΄

**Περὶ τοῦ φρικτοῦ θανάτου τοῦ ἀσεβοῦς
καὶ τῆς ἀνταποδύσεως αὐτοῦ.**

Εἰς τὴν τοιαυτὴν παναθλίαν κατάστασιν εὐρίσκεται ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλὸς κείμενος εἰς τὸν κράββατον τοῦ θανάτου· τὸ μὲν σῶμα του κακῶς πάσχει, τὸ δὲ πνεῦμό του εἶναι πλήρες φόβου καὶ τοῦμου. διότι ἔωθασεν ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως τῶν ἔργων του. Αὐτὸς δὲν ἐλπίζει παντελῶς καμμίαν βοήθειαν καὶ οὔτε παραμικρὰ ναῖσθάνεται, διότι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα του· ὁ θάνατος παρίσταται ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματά του καὶ φοβερίζει αὐτόν, ὅτι θέλει τῷ στερήσει τὰ πάντα, δηλ. ὅλας τὰς εὐφροσύνας, ὅλα τὰ κτήματα, ὅλας τὰς ἀξίας καὶ τὰς σωματικὰς τροφάς, καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ὅλα τὰ ἀγαθὰ του. Ὁ Σατανᾶς τοῦ δεικνύει τὸ κατάστιχον ὅπου εἶναι καταγεγραμμέναί αἱ ἁμαρτίαι του, εἰς τὰς ὁποίας πρότερον μὲν τὸν κατέσυρε παριστάνων αὐτὰς ἡδονικὰς καὶ γλυκείας· ἤδη δὲ τὸν φοβερίζει δι' αὐτῶν κατατῆκει τὴν συνειδησίην του, παριστάνων διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀνταπόδοσιν· ἣτις τὸν περιμένει· τούτέστιν ἡ αἰώνιος κόλασις, καὶ κατάρα, καὶ ἡ ἀτελεύτητος βάσανος εἰς τὸν Ἅδην. Αὐτὸς εὐρισκόμενος εἰς ἀπελπισίαν, βλέπει τριγύρω του, πλὴν δὲν θεωρεῖ ἄλλο εἰμὴ τρομερὰ πνεύματα· ἢ συνέδησίν του ἕως τῶρα ἐκοιμᾶτο, ἤδη δέ, ἀφ' οὗ ἐξύπνησε βασανίζει αὐτόν καὶ ἐπιπλήττει πολλαχῶς, καὶ μὲ τοῦτο τὸν φέρει εἰς μεγάλην φρίκην, αὐτὸς βλέπει τὸν Ἅδην καὶ τὴν ἄβυσσον, ἢ ὁποία εἶνε ἀνοικτὴ καὶ ἐτοίμη νὰ τὸν καταπίη διὰ παντός, ἐπειδὴ αἱ ἁμαρτίαι ἐσκλήρουναν πλέον τὴν καρδίαν του καὶ ἔγεινεν ἀνενέργητος εἰς πᾶσαν ἀρετήν· διὰ τοῦτα αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἀκούσῃ πλέον καμμίαν παρηγορίαν, διότι ἐκωφώθη, καὶ δὲν ἀκούει πλέον τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ· αὐτὸς ἀποστρέφεται τὸν ἀγαθὸν Ἄγγελον, (ἦτοι τὴν χάριν), ὅθεν καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ ἀφίνει τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς ἀπελπισίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνος θελ-

ματικῶς ἔπεσε· καὶ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἀφήσῃ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸ πνεῦμα, παριστάνεται ἔμπροσθεν εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κριτοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς του δὲν ἠγάπα, εἰς τὰ λόγια του δὲν προσεῖχε, τὰς ἐντολάς του παρέβαινε, τὸ ἔλεός του κατεφρόνει, τὸ αἷμά του κατεπάτει· ἀκούει, λέγω, τώρα τὴν ἀνίλεων ἀπόφασιν· «ὑπαγε κατηραμένε ὡς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον!».

Τοιαύτας ἀμοιβάς, ἀδελφοί μου Χριστιανοί, κάμνουσιν εἰς ἡμᾶς αἱ ἁμαρτίαι καὶ ἡ πρόκλησις τοῦ κόσμου! ὁ ἁμαρτωλὸς κατακριμένος ὢν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπεριμμένος, ἐξωρισμένος τοῦ οὐρανοῦ, αἰωνίως ἀπομεμακρυσμένος, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, κρημνίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον εἰς παντοτεινὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς τὸ πῦρ τὸ οὐδέποτε σβύνον, καὶ γίνεται κατάβρωμα τοῦ σκώληκος οὐδέποτε τελευτῶντος.

Ἄχ! πόσοι ἄνθρωποι τρέχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν αἰώνιον ἀπώλειαν! ὦ πόσοι ὀνομάζονται Χριστιανοί, δὲν θέλουσιν ὅμως νὰ γίνωσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὰ ἔργα! αὐτοὶ ἁμαρτάνουσιν, ἐκπληροῦσι τὰς αἰσχροὺς ἐπιθυμίας των καὶ τὰ πάθη, ἐκδίδονται εἰς τὴν φιλαργυρίαν, εἰς τὸν φθόνον, χαίρουσιν ὅταν βλέπωσι τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον, παραδίδονται εἰς τὴν ἀσωτίαν, ὀκνηρίαν, ὀργὴν, ἀκρασίαν καὶ μέθην, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν ρυπαρὰν ἐπιθυμίαν σαρκικὴν, αὐτοὶ μολονότε ἐξομολογοῦνται τὰς ἁμαρτίας των, πλὴν ὅχι μὲ ἀπόφασιν ὅτι θέλουσι διορθωθῆ, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν συνήθειαν κάμνουσι τοῦτο· ἔπειτα δὲ πάλιν ἁμαρτάνουσι, δηλ. μένουσιν εἰς τὰς κακὰς των ἔξεις· πάλιν ἐξομολογοῦνται καὶ πάλιν ἁμαρτάνουσι, καὶ τοῦτο κάμνουσι μέχρι τέλους ζωῆς μὴ φροντίζοντες καθόλου περὶ τῆς ἀληθινῆς μετανοίας τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, μήπε ἐπιστρέφουσιν ἐνθέρμως καὶ ὀλοψύχως πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Σωτῆρά των καὶ μήτε ζητοῦσι τὴν θείαν του χάριν· διὰ τοῦτο αὐτοὶ μένουσιν εἰς τὴν προτέραν των ἀθλίαν κατάστασιν ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τέκνα τοῦ κόσμου, δοῦλοι διαβόλου, καὶ κάμνοντες μερικὰς ἀγα-

θοεργίας κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καὶ ἀναγκαστικῶς πείθουσι τὸν ἑαυτὸν των, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουσι καμμίαν ἰδιαιτέραν, ἀνάγκην εἰς τὸ νὰ μεταβάλωσι τὴν καρδίαν των καὶ νὰ ἐπιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἔπειτα δὲ ἔρχεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος καὶ τοὺς ἀρπάζει καὶ καθὼς αὐτοὶ ἔσπειραν εἰς τὴν σάρκα, τοιουτοτρόπως ἀπ' αὐτὴν θερίζουσι τὴν ἀπώλειαν, ἐπειδὴ ὅ,τι σπείρει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο καὶ θερίζει· ἔτι μᾶλλον φοβερὸς εἶναι ὁ θάνατος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μὲν τὴν χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἐφύλλαξαν δὲ αὐτὴν καὶ ἐγνώρισαν μὲν τὸν Χριστὸν πλην δὲν ἔμειναν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ πάλιν ἐξέπεσαν καὶ ἐξεδόθησαν εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς ἁμαρτίας, καθὼς γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβρ. ἐπιστολῇ κεφ. ι'. στίχ. 26, καὶ κεφ. στ' στίχος 4 καὶ 7 λέγων «ἐκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἁμαρτιῶν ὑπολείπεται θυσία, φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους» καὶ ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουραίου καὶ μετόχους γεννηθέντας Πνεύματος Ἁγίου, καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος, καὶ παραπεσόντας πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντες ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας».

ὦ ταλαίπωροι καὶ ἁμαρτωλοί ! ὅσοι παρεδίδεσθε εἰς τὰ αἰσχροῦ πάθη σας ! ἤξεύρετε ἄρα γε τὸ τί ἀγαπᾶτε ἔσεἰς ἀγαπᾶτε τὸν θάνατον καὶ τὸν ὄλεθρον· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τώρα σᾶς ἀπατᾷ, θέλει ἔλθει καιρὸς νὰ βασανίσῃ· συλλογισθῆτε τὴν διεστραμμένην ὁδὸν σας καὶ μισήσατε τὸ κακόν ! ἀποστραφῆτε τὰς ἡδονὰς τῆς ἁμαρτίας, αἱ ὁποῖαι σᾶς φέρνουν εἰς ἀπώλειαν ! ἀκούσατε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ ἀγαθοῦ σας ποιμένος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν καλοῦσαν ὑμᾶς ἔλθετε πρὸς με λέγουσαν, τὸ αἷμα μου σᾶς ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σας, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐσυγχώρησα, καὶ θέλω σᾶς καταστήσει εὐδαίμονας· εἰς ἐσᾶς τὰ πρόβατά μου. Ἐγὼ ἐχάρισα ζωὴν αἰώνιον. «Μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας ἀδελφοί, ἐναντίον τῆς γλυκείας φω-

νῆς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Ποιμένος. ἵνα μὴ ἀκούσητέ πο-
τε τὴν φοβερὰν ἐκείνην φιονήν του ὡς κριτοῦ λέγοντος.
"Ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνι-
ον! φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» (Ἐβρ
κεφ. 10 στίχ. 31)».

ΕΥΧΗ

Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ εὐθύς αἱ κρίσεις Σου, παρὰ σοὶ
οὐκ ἔστι προσωποληψία· Σὺ ἀποδώσεις ἐκάστῳ τὰ τὰ
ἔργα αὐτοῦ· ὅστις δὲν μεταννοεῖ, καὶ δὲν πιστεύει εἰς τὸν
θεῖον λόγον Σου, οὔτε φυλάττει αὐτόν, ἐκεῖνος ἤδη κατα-
κεκριμένος εἶναι, καὶ δὲν θέλει ἴδει ζωὴν, αἰωνίως θέλει
μένει εἰς τὸν θάνατον. Ὅσον εἶσαι φιλεύσπλαγχνος εἰς τοὺς
εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους, τόσον εἶσαι φοβερός εἰς τὸν ἀμε-
τανόητον ἁμαρτωλόν, καὶ μὴ ἐπιστρέφοντα πρὸς Σέ! ὦ
Κύριε καὶ Σωτὴρ μου, Σὺ μὲ ἠλευθέρωσας ἀπὸ τὴν ἁμαρ-
τίαν. ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν ᾄδην, δυνάμωσόν με
ᾧστε εὐκαίρως ν' ἀποστρέψω τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς
ἁμαρτίας· καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸς Σέ, ἐξέγειρόν με, διὰ νὰ
μὴ με ἀρπάσῃ ὁ θάνατος, ἀλλὰ νὰ ἀπολαύσω καὶ γὰρ τῆς
αἰωνίου ζωῆς. Σύντριψον τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ σοὶ
προσφέρω ἀληθινὴν μετάνοιαν, καὶ ν' ἀκολουθῶ τὰς ἐμ-
πνεύσεις τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ
νὰ ἀποκατασταθῶ νέος ἄνθρωπος, καὶ ἔπειτα πλέον νὰ ζῶ
καὶ ἀποθάνω διὰ Σέ. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποί-
νις ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναμώ-
μου Μητρὸς Σου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Θ'.

1. Ουδείς στεφανούται άν μή νομίμως άθλήση

2. Διομένως εως τό γένος σωθήσεται

•Εσωτερική κατάστασις του Χριστιανου, οστις πολεμει άκαταπαύστως την άμαρτιαν μέχρι τέλους της ζωής αυτου και αγωνίζεται μάλλον να στερεωθῃ εις την ευσέβειαν.

Π. Ρ. C. I. I. / 4 / Θ'.

**Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ Χριστιανοῦ,
ὅστις πολεμεῖ ἀκταπαύστως τὴν ἁμαρτίαν
ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, καὶ ἀγωνίζεται
να στερεωθῇ ἐπιπλέον εἰς τὴν εὐσέθειαν.**

Εἰς ταύτην τὴν Ἰχνογραφίαν βλέπεις, ὦ φιλιαναγνώστα τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ περικυκλωμένην ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πανταχόθεν, ὁ Σατανᾶς μὲ τὰ θανάσιμο ἁμαρτήματα δὲν λείπει πάντοτε καιροφυλακτῶν καὶ ἀγωνιζόμενος διὸ νὰ ἔμβῃ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς καὶ πρότερον νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ. Κάτω εἰς τὴν Ἰχνογραφίαν φαίνονται δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δηλοῦσι τὸν κόσμον, ὁ μὲν πρῶτος, βασιάζων μίαν φιάλην εἰς τὰς χεῖρας προσκαλεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ κόσμου, ὁ δὲ ἄλλος βασιάζων τὴν λόγχην εἰς τὰς χεῖρας, προσπαθεῖ νὰ ἀποπλανήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας μὲ τοὺς φοβερισμοὺς, διωγμοὺς, ὄνειδισμοὺς, καὶ μὲ ἄλλους δυναστικούς τρόπους. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τῆς σωτηρίας δηλ. μὲ τὴν σάρκα, μὲ τὸν κόσμον, καὶ τὸν Σατανᾶν ἕκαστος χριστιανὸς ἔχει χρέος πάντοτε νὰ πολεμῇ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, διὰ τὴν δὲ ἡ καρδία του ἀνθίσταται εἰς αὐτούς, τότε αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν νικήσωσιν. Ἐπάνω εἰς τὴν Ἰχνογραφίαν πετᾶ ὁ Ἄγγελος, (ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅστις παρακινεῖ τὸν χριστιανὸν εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ πάντοτε, καὶ κράζει πρὸς αὐτὸν λέγων· οὐδεὶς ἄλλος εἰμὴ ὁ νικῶν θέλει λάβει στέφανον, ὁ δὲ ὑπομείνας ἕως τέλος σωθήσεται. Μέσα εἰς τὴν καρδίαν του λάμπει τὸ ἄστρον ὁ Ἐωσφόρος, τοῦτέστιν ἡ στερεὰ πίστις αὐτοῦ· διότι «αὕτη ἐστὶν ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἐπιστολὴ Ἰωάν. κεφ. ε' στίχ. 4). Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶνε πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν Θεόν, διὸ τοῦτο εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκονιζομένης καρδίας εἶνε γεγραμμένον τὸ «τίς ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν» μετ' ἐμοῦ ὁ Θεὸς καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ ἐγὼ τὰ πάντα θέλω

νικήσει· εἰς τὸ ἔλεός του ἐγὼ ἀρκοῦμαι. Εἰς τὸ ἀριστερόν φαίνονται τὰ ἐξῆς· «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ; θλιψίς ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα; ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς» (Ρωμ. κεφ. η' στίχ. 35—37). Ὅθεν ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη ἔχουσι τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ, καὶ αὗται στηρίζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀρετὴν· ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας φαίνεται ἀπεικόνισμα ἔχον τριγύρω τοιαύτην ἐπιγραφὴν. «Ἰησοῦς ἡ γλυκεῖά μου ἀγάπη». Τοῦτο σημαίνει, ὅτι αὐτὸς ἀκορέστως ἐπιθυμεῖ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς τοῦ καταβαίνοντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωὴν δίδοντος τῷ κόσμῳ. (Ἰωάν. κεφ. σι' στίχ. 33) μὲ αὐτὸν δὲ τὸν ζῶντα καὶ ζωοποιὸν ἄρτον τρεφόμενος αὐτὸς στηρίζεται εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην διὰ μέσου τῆς συχνῆς μεταλήψεως τῶν ἁγίων μυστηρίων, διὰ τῶν ὁποίων ἐνδυναμοῦται καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀξιοῦται. Καθὼς ὑπόσχειται τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέγων· «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. κεφ. σι', στίχ. 54—56). Κατωτέρω φαίνεται ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεφγμένον διότι ἡ ἀνάγνωσις τῶν θείων λόγων καὶ ἡ μελέτη τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς αὐτὸν πάντοτε τὸ πλεόν ποθητὸν ἔργον, καὶ ἡ γλυκεστάτη τροφή τῆς ψυχῆς του καὶ μὲ τὴν δύναμιν τούτου ἀντιπολεμεῖ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἁμαρτίας οἱ ὅποιοι προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν σάρκα, καὶ ἀπὸ τὸν Σατανᾶν. Ὅποιος ἔχει καὶ δὲν φυλάττει εἰς τὴν καρδίαν του τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐκεῖνος βέβαια ἔτι ζῶν, εἶναι νεκρός, καὶ ὁποῖος δὲν προτιμᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα βιβλίον καὶ ἐπιστήμας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἱερὰν Γραφήν, καὶ δὲν τὴν ἀναγινώσκει, οὕτως βάλλει αὐτὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὡς κανόνα καὶ ὁδηγὸν τῆς ζωῆς του, ἐκεῖνος ψυχικῶς πάσχει, καὶ εἶνε εἰς κίνδυνον, κἂν παντελῶς δὲν εἶνε νεκρός καὶ ἀπερριμμένος. Μετὰ δὲ ταῦτα φαίνεται μέσα εἰς τὴν καρ-

διαν ἡ Ἐκκλησία, τὸ λυτὸν πουγγεῖον μὲ τὰ χρήματα, καὶ ὁ ἄρτος καὶ τὸ ὄψάριον· ἡ Ἐκκλησία δηλοῖ, ὅτι αὐτὸς πάντοτε προθύμως σχολάζει εἰς τὴν προσευχὴν ὅσον εἰς τὰς κοινὰς ὁμηγύρεις τῶν εὐσεβῶν τόσον καὶ ὅταν εὐρίσκειται μόνος, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ὅποιον τόπον ἤθελεν εὐρεθῆ ἢ καρδία του πάντοτε συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεόν, καὶ μὲ Αὐτὸν συνεργεῖ πανταχοῦ. Χαίρει ὅτι ἔχει Αὐτὸν πλησίον του, καὶ εἰς Αὐτὸν παραδίδεται, καὶ μένει εἰς Αὐτόν· χωρὶς τὴν προσευχὴν κανεὶς δὲν δύναται νὰ φυλάξῃ τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Τὸ λυμένον πουγγεῖον σημαίνει τὴν ἐλεημοσύνην του καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Αὐτός, ὡς ἀντίμαχος τῆς φιλαργυρίας μὲ εὐχαρίστησιν διαμοιράζει ἀπὸ τὰ πλούτη του τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας ἀδελφούς. Ὅστε ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης νὰ ἀπέχη περισσότερον ἢ καρδία του ἀπὸ τὰ γῆϊνα· καθότι αὐτὸς ἠξεύρει βεβαίως, ὅτι αἱ ψυχοὶ ὅσαι ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, ἀνεπαισθήτως πάλιν πίπτουσιν εἰς τὰς παγίδας, ὅχι μόνον ὅταν ἐκπληρώνουσι τὰ αἰσχροῦ πάθη, καθὼς εἶναι ἡ φιληδονία καὶ ἀκρασία, ἀλλὰ καὶ ὅταν παραδίδεται κρυφίως εἰς τὴν φειδωλότητα καὶ φιλαργυρίαν καὶ ἐξ αἰτίας τούτου πολλοὶ πτωχοὶ μένουσιν ἀβοήθητοι. Ὁ ἄρτος καὶ τὸ ὄψάριον σημαίνουσι τὴν μετριότητα αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν νηφαλιότητα αὐτὸς φυλάττει εἰς ὅλα τὸ ἀνήκον μέτρον ὥστε μὲ τὸ περιττὸν φαγητὸν καὶ ποτὸν νὰ μὴ γίνῃ αἷτιος τῆς ἐπαναστάσεως τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, μήτε νὰ λυπήσῃ τὸ πνεῦμα, μήτε νὰ προξενήσῃ κἀνὲν ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον τοῦ Χριστιανικοῦ βίου. Διὰ μέσου αὐτῶν τῶν ὀπλων ἀγωνίζεται ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς· καὶ ποτὲ δὲν ἀποβάλλει αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ τοιούτοτρόπως θριαμβεύει ἐναντίον ὄλων τῶν ἐχθρῶν του δηλοῦ τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ διαβόλου.

ΕΥΧΗ

Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ γλυκεῖά μου ἀγάπη, ὅταν ἐγὼ ἔχω Σὲ εἰς τὴν καρδίαν μου· τότε κάμμίαν ἀνάγκην δὲν ἔχω Σὲ παρακαλῶ θερμῶς εὐδόκησον νὰ μένης ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν Σοί, καὶ τότε θέλω κάμει καρπὸν ὡς ἡ ἄμπελος ἢ καρποφόρος χωρὶς Σοῦ τίποτε δὲν δύναμαι νὰ κατορθώσω, ζωοποιήσον περιπλέοντὴν πίστιν μου διὰ νὰ σὲ ἐγκολπωθῶ Παντοδύναμε Σῶτερ, καὶ διὰ Σοῦ εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἶνε κανὲν ἀδύνατον, νὰ νικῶ τὰ πάντα, ὁ πρὸς σὲ ἔρως εἶθε νὰ πληθυνθῇ εἰς ἐμέ, καὶ νὰ φλογισθῇ ἡ καρδία μου, ὥστε νὰ ποθῶ σὲ μόνον, τὸ ὑπέρτατον κάλλος, τὴν αἰώνιον δόξαν, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα· ἐκτὸς δὲ σοῦ νὰ μὴ εὐρίσκω κανὲν πράγμα ἐφελκυστικὸν καὶ ἀντάξιον τῆς ἀγάπης μου, δώρησαί μοι τὴν χάριν τοῦ στηριγμοῦ, ἢ ὁποῖα ἀπὸ σοῦ μόνον καταπέμπεται· μὴ μὲ ἀφήσης διὰ κανὲν πρόσκαιρον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τῆς ἀγάπης Σου ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ θάνατος, καὶ ἡ μετάληψις τοῦ μυστικοῦ δείπνου Σου ἃς γίνουσι εἰς ἐμὲ πηγὴ τῆς πρὸς Σὲ ἀγάπης μου καὶ προσκολλήσεως νὰ ἐνωθῶ μετὰ Σοῦ ἀχωρίστως· χάρισόν μοι διὰ τούτου, καθὼς ἐντείλω ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἐνοίκησον εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ τῆς πίστεως (Ἐφεσ. κεφ. γ'. στίχ. 17). ὁ θεῖος λόγος σου, ὁ πεπληρωμένος Πνεύματος καὶ ζωῆς, εἶθε νὰ μὲ ἐγείρῃ· νὰ μὲ φωτίζη, νὰ μὲ ἀναζωοποιῇ, καὶ νὰ μὲ ἐνισχύῃ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν πάλιν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ εἰς τὴν πίστιν εἶθε νὰ ἦναι ἀφιερωμένη εἰς ἐσὲ ὅλη ἡ καρδία μου ὅλαι αἱ κλίσεις καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ὅλα τὰ διανοήματα μου· δός μοι τὴν χάριν, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ νικήσω ὄχι μόνον μερικὰς αἰσχροὺς ἐπιθυμίας ἀλλ' ἐν γένει ὅλα τὰ πάθη, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν, τὸν φθόνον, τὴν ἐθελοκακίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὀργὴν, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν ραθυμίαν· Κατάπεμψόν μοι τὸ Ἅγιόν σου Πνεῦμα διὰ νὰ προσεύχωμαι ἀδιαλείπτως, ὥστε νὰ ἀπολαμβάνω πάντοτε ἀπὸ σὲ νέας δυνάμεις διὰ τὴν νίκην, καὶ νὰ βένω εἰς Σὲ στερεὸς ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου. πρεσβεῖταις τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς τῶν αὐλῶν σου Δειτουργῶν, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων Ἁγίων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Γ΄.

Θάνατος Ὁρθοδόξου δικαίου.

Περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁρθοδόξου δικαίου

Ὁ ἄνθρωπος ὁ διαμείνας στερεὸς εἰς τὴν πίστιν καὶ χριστιανικὴν πολιτείαν ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ ἀξιωθεὶς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ὅταν πλησιάσῃ ἡ ἐσχάτη στιγμή του, πλαγιάζει ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον τοῦ θανάτου μὲ χάριν καὶ παρηγορίαν, αὐτὸς δὲν φοβεῖται οὔτε τὸν θάνατον οὔτε τὴν μέλλουσαν κρίσιν, διότι αὐτὰ δὲν θέλουν ἐγγίσει εἰς αὐτόν, καθὼς τὸ βεβαιεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγων, « Ἀμήν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν ». (Ἰωάν. κεφ. 5 στίχ. 24) ὅθεν ὁ δικαίος κεῖται ἡσυχος ἀπὸ τῆς συνειδήσεώς του, διότι τὰ ἁμαρτήματά του ἐσυγχωρήθησαν, καὶ ἐντρυφᾶ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς, ἔχων τὴν σταύρωσιν κεχαραγμένην εἰς τὴν καρδίαν του, φανερῶνει μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον πάντοτε ἠλπιζεν ὅστις καὶ τώρα εἰς τὸν θάνατόν του εἶναι ἡ μόνη προσδοκία καὶ ὄλη ἡ ἐλπίς του, διὰ τὸν ὁποῖον ἔζη, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἀποθνήσκει· εἰς τὸ ἱλαρόν του πρόσωπον λάμπει ἡ ἐσωτερικὴ ἡσυχία ἢ θεία παραμυθία καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν του· τὰ ὄμματά του καὶ ἡ καρδία εἶναι προσηλωμένα εἰς τὸν οὐρανόν· ὄλη ἡ ὄψις του δεικνύει τὸ τί φρονεῖ ἢ ψυχὴ του λέγουσα ἐπιθυμῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ μένω μὲ τὸν Χριστόν· ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ περιμένει τὴν ψυχὴν του, ἕως ὅτου νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, διὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ· τέλος ἀφ' οὗ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ πηλίνου σώματος, εὐθὺς τρέχει εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευσε, ὅταν ἔζη εἰς τὸν κόσμον μὲ Ἀκαταίσχυντον ἐλπίδα, τὸν ὁποῖον μὴ ἰδοῦσα ἠγάπα, μετὰ δὲ ταῦτα παρίσταται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ σπεύδει νὰ ὑπαντήσῃ αὐτήν

καὶ ἀπλώνει τὰς χεῖρας εἰς αὐτὴν λέγων «εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Ὁ Σατανᾶς τότε βλέπων τὰ τοιαῦτα κατησχυμμένος φεύγει μακρὰν. Ὅποια χαρὰ καὶ εὐφροσύνη πνευματικὴ, νὰ θεωρῇ τις τὴν μεγαλειότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῆς δόξης του καὶ μακαριότητος, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ! μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τίμιον θάνατον τελευτᾷ ὁ δίκαιος ὁ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀντιπολεμῶν πάντοτε τὴν ἁμαρτίαν, τὸν κόσμον καὶ τὸν διάβολον. Μετὰ δὲ ταῦτα παύει πλέον ἢ πάλη καὶ τὰ πάθη τοῦ εὐσεβοῦς. ὦ! πόσον καλὸν ἦτον, εἰάν αὐτὸ τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίου ἠδύνατο νὰ διερεθίσῃ τὸν καθένα εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ πάντα τὴν πίστιν του ἀμώμητον, νὰ ἀγωνίζεται γενναίως καὶ μὲ προθυμίαν νὰ σπουδάξῃ, διὰ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς στενῆς πύλης, καὶ νὰ τελειώσῃ εὐτυχῶς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του! ἐκεῖ αὐτὸν περιμένει ὁ ἔνδοξος καὶ ἀμάραντος στέφανος, καὶ ἡ ἀναφαίρετος καὶ μεγαλοπρεπῆς κληρονομία!!

ΕΥΧΗ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! πνευματικὴν χαρὰν θέλει λάβει ἡ ψυχὴ μου ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν, αἰσθανθῶ, ὅτι Σὺ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι Σὺ εἶσαι μετ' ἐμοῦ καὶ μὲ παρηγορεῖς! ποῖος δύναται τότε νὰ μὲ φοβίσῃ ἢ νὰ μὲ κατηγορήσῃ! μήπως αἱ ἁμαρτίαι μου; ἀλλὰ Σὺ μοὶ ἐσυγχώρησας αὐτάς· Σὺ μὲ ἐδικαίωσας, μὲ ἐπλυνσας, μὲ ἐκαθάρισας καὶ μὲ ἡγίασας καὶ μὲ τὸ ὑπέριμον αἷμά Σου· μήπως τάχα ὁ Σατανᾶς δύναται νὰ μὲ πειράξῃ ἢ νὰ μὲ φοβίσῃ; ὄχι· διότι Σὺ τὸν ἐνίκησας· Σὺ ἐσῆκωσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν· αὐτὸς δὲν δύναται νὰ κάμῃ τι ἐναντίον μου· διότι Σὺ εἶσαι βοηθός μου ἀληθῶς· Σὺ ἀπέθανες δι' ἐμὲ καὶ ἀνέστης καὶ κάθησαι ἤδη ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ μεσιτεύεις δι' ἐμὲ (Ρωμ. κεφ. η'. στίχ. 34)· τίποτε λοιπὸν δὲν θέλει μὲ χωρίσει

ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου, Ἀξιωσόν με, γλυκύτατε Ἰησοῦ, νὰ ζῶ διὰ σέ, καὶ νὰ ἀποθάνω διὰ σέ. Δός μοι τὴν χάριν διὰ νὰ προσκολληθῶ εἰς Ἐσὲ ἀληθῶς καὶ πιστῶς καὶ ποτὲ νὰ μὴ μακρυνθῶ ἀπὸ Σοῦ. Δός μοι τὴν χάριν διὰ νὰ ἀποθνήσκω καθ' ἡμέραν, τοῦτέστι νὰ νεκρώνω ὅλας τὰς κακὰς μου ἐπιθυμίας, ὅσαι εἶναι ἐναντίαι πρὸς σέ, ὥστε μὲ τοῦτο νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ καρδία μου ἀφ' ὄλων τῶν γηίνων πραγμάτων τὰ ὅποια δὲν θέλω λάβει μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θάνατον· ἐμφύτευσον ἐν ἐμοὶ τὸν ἐνθερμον πόθον πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς οὐρανίου σου βασιλείας ὥστε νὰ ζῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπου ὀνομάζομαι πολίτης· αὕτη ἡ μακαρία ἐλπίς, ὅτι θέλω ἀξιωθῆ ποτε νὰ ζῶ αἰωνίως μετὰ σοῦ, εἶθε νὰ αὐξήσῃ εἰς ἐμὲ τὸν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κάμνω ἐδῶ τὸ ἀγαθὸν ἀκαμάτως ὥστε νὰ συνάξω ἐκεῖ τοὺς καρποὺς αἰωνίως. Γλυκύτατε Σῶτερ! χάρισόν μοι διὰ νὰ μὴ παύσω ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλπίζω εἰς σέ καὶ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην σου. Πρὸς τούτοις νὰ ἐνθυμοῦμαι τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατόν σου καὶ τὰς ἀτιμήτους εὐεργεσίας σου. Ὅπως δοξάζω σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Ποναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.